

λατρεία ἦτο κινδυνώδης ἐπειδὴ ὑπῆρχον μνηστὰι δυνάμενοι νὰ καταγγείλωσιν αὐτὸν εἰς τὰς ἀρχάς. Ὁ ἐνθουσιώδης Πρόκλος ἐτόλμησέ ποτε νὰ παραβῆ τὰ κελεύσματα τῆς ἐξουσίας. Ἡ θυγάτηρ τοῦ Πλουτάρχου Ἀσκληπιγένεια ἦτο ἐπικινδύνως ἀσθενής, οἱ δὲ ἰατροὶ εἶχον ἀπελπισθῆ περὶ αὐτῆς· τότε δὲ ὁ πατὴρ τῆς μελλοθανάτου, φίλος ἂν τοῦ Πρόκλου, παρεκάλεσεν αὐτὸν νὰ δεηθῆ τοῦ σωτῆρος Ἀσκληπιοῦ, ὁ δὲ φιλόσοφος ἀπεράτισε τοῦτο. Ἐλάβε μεθ' ἑαυτοῦ τὸν συμμαθητὴν Περικλῆν, ἐπορεύθη εἰς τὸν ναὸν τοῦ θεοῦ καὶ ἐδεήθη ἐν αὐτῷ κατὰ τὸ παλαιὸν ἔθος. Ὁ βιογράφος αὐτοῦ, διη. οὔμενος ταῦτα, παρατηρεῖ ὅτι τὸ τόλμημα τοῦτο ἐτελέσθη οὕτω κρυφίως καὶ δεξιῶς, ὥστε οἱ μνηστὰι δὲν ἔλαβον αὐτοῦ τὴν παραμικρὰν γνῶσιν.¹ Ἀλλὰ πράγματι καὶ ὁ ἐπιμονώτατος τῶν ἐθνικῶν ὤφειλε νὰ συνίδη ὅτι ἡ ἀρχαία θρησκεία οὐδένα εἶχε πλέον ζῶντα σύνδεσμον μετὰ τῶν χρόνων ἐκείνων καὶ εἶχεν ἀπολεσθῆ ἕνεκα σωτηρίας.

Ὁ Ἀσοντίος εἶχε μὲν κοσμήσει τὴν θυγατέρα αὐτοῦ διὰ τῆς τελειοτάτης ἀττικῆς παιδείου, ἀλλὰ μόνον ἐν εἶχεν ἀμελήσει, νὰ ἐκλέξῃ αὐτῇ ἐκ τῶν εὐγενῶν νεανιῶν τῆς χώρας ἄξιόν τινα σύζυγον. Ἡ Ἀθηναῖς ἦτο πλουσία, πεπαιδευμένη καὶ ἐξόχως ὠραία, καὶ ὅμως ὁ πατὴρ αὐτῆς ἀπέθανε χωρὶς νὰ ἴδῃ αὐτὴν ὑπανδρευμένην. Αἱ δ' ἐν τῇ διαθήκῃ αὐτοῦ διδόμεναι παραγγελίαι ἐδρίσκονται ἐν ἀντιθέσει δεινῇ πρὸς τὰ πατριὰ αὐτοῦ αἰσθήματα. Κατέστητε δὴλα δὴ γενικοῦς κληρονόμους τοὺς δύο αὐτοῦ υἱοὺς Βαλέριον καὶ Γέσιον, περὶ δὲ τῆς ἀδελφῆς αὐτῶν ἀφῆκε τὴν ἐξῆς μόνον λακωνικὴν παραγγελίαν· ὀρίζω νὰ δοθῶσιν εἰς τὴν ἀγαπητὴν μου θυγατέρα Ἀθηναῖδα ἑκατὸν χρυσὰ νομίσματα, ἐπειδὴ ἀρκεῖ αὐτῇ ἡ αὐτῆς τύχη ἢ ὑπερέχουσα πᾶσαν γυναικεῖαν τύχην.²

ἴσως ἡ λαμπρὰ τύχη, ἥς μετὰ βραχῶν χρόνον ἀληθῶς μετέσχεν ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἀσοντίου, προκάλεσε τὴν παράδοσιν καθ' ἣν ὁ πατὴρ αὐτῆς ὡς φιλόσοφος εἶχε διίδει τὴν τύχην τῆς κόρης ἐπικοπῶν τοὺς ἀστέρας. Ἰνα δὲ ὑψωθῇ ἡ μυθώδης εὐτυχία τῆς νεαρᾶς εἰδωλολάτρινος δι' ἰσχυρᾶς ἀντιθέσεως παρεστάθη ὑπὸ τῆς ἱστορίας ὡς τις ἄκληρος καὶ ἀπόβλητος. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτῆς ἰκέτευσεν, ὡς διηγοῦντο, ἡ Ἀθηναῖς γονυπετῆς τοὺς ἰδίους ἀδελφοὺς νὰνατρέψωσι τὴν ἄδικον διαθήκην καὶ νὰ πληρώσωσιν αὐτῇ τὸ τρίτον τῆς ὑπὸ τοῦ πατρὸς καταλειφθείσης οὐσίας, ἐπειδὴ ὤφειλον νὰ ὁμολογήσωσι καὶ αὐτοὶ

ὅτι δὲν εἶχον ἐπίσειρι δι' ἀστοργίας τὴν ὀργὴν τοῦ πατρὸς. Ἀλλ' ἐκεῖνοι ἀνῆλθεις ἀπεδίωξαν τὴν ἱετεύουσαν ἐξ αὐτοῦ τοῦ πατρικοῦ οἴκου, μεθ' ἧς κατέρυγε παρὰ τῇ ἀδελφῇ τῆς θανούσης αὐτῆς μητρὸς.

Ἀλλὰ τοσοῦτο τοῦλάχιστον εἶνε πιστευτὸν καὶ βεβαίως ἀληθές, ὅτι ἔρις τις μετὰ τῶν ἀπλήστων ἀδελφῶν περὶ τοῦ ἀνήκοντος αὐτῇ μέρους τῆς πατρικῆς κληρονομίας ἠνάγκασεν αὐτὴν νὰ καταλίπη τὰς Ἀθήνας.

Οὔτε τὸ ἔτος τοῦ θανάτου τοῦ Ἀσοντίου οὔτε τὸ τῆς ἀναχωρήσεως τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ εἶνε γνωστόν. Ἐβασίει δὲ, ὡς δυνάμεθα νὰ πιστεύσωμεν, ἔτι ἐπὶ μικρὸν ἐν Ἀθήναις παρὰ τῇ θεῖᾳ αὐτῆς ἵνα διεξαγάγῃ πρὸς τῶν δικαστηρίων τῆς πόλεως δίκην ἧτις ἀπέβη ἄκακος! Ἀλλὰ περὶ τούτων οὐδὲν λέγουσιν οἱ Βυζαντινοὶ ἱστοριογράφοι, οἵτινες περὶ τῆς δίκης ταύτης ἐνδιεφέροντο μόνον καθ' ὅσον αὐτὴ ὑπῆρξεν ἡ ἀφορμὴ τῶν σχέσεων τῆς ἀπροστατεῦτου θυγατρὸς τοῦ φιλοσόφου μετὰ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει αυτοκρατορικῆς αὐλῆς. Αὐτὸς δὲ πράγματι ἤγαγεν αὐτὴν ἡ θεῖα, καὶ δὴ εἰς τὸν οἶκον ἄλλης τινὸς ἀδελφῆς τοῦ θανόντος Ἀσοντίου.

[Ἐστία συνέχεια].

ΓΑΜΟΣ ΕΞ ΕΡΩΤΟΣ

Διήγημα.

Συνίτια καὶ τίλος ἰδίαι σελ. 257.

Ἡ μετὰ τῶν ἀπόστασις εἶχεν ἤδη ἐλαττωθῆ. Ἡ Ἰωάννα προσεγγίσασα ἐκάθησεν, ὄχι ἐπὶ τῶν γονάτων του, ἀλλ' ἐπὶ μικροῦ χαμηλοῦ σκαμποδοῦ παρὰ τοὺς πόδας του. Οὗτος δ' ἤρξατο πάλιν :
— «Πέμπτη, 5 Ἰουρίου. Σήμερον τὸ πρωτὶ, μετὰ τὰ γυμνάσια, ἐπεστρέφομεν βήματα ἀργῶ ἐκ τῆς Λεωφόρου τῶν Θεωρεῖων. Ἰδοὺ ἐρχεται πρὸς με ὁ ὑπασπιστῆς λέγων, ὅτι με ζῆτεῖ ὁ συνταγματάρχης. Τρέχω καὶ τὸν φθάνω ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ σώματος.—Δοχαγε, μὲ λέγει, μήπως θέλεις νὰ πωλήτῃς τὸ ἀλογό σου;— Ἄ μπᾶ! συνταγματάρχα μου, βεβαίως ὄχι. . .—Καὶ ἂν νεύρισκες καὶ κέρδος;—Πόσο κέρδος; ὅσο κι' ἂν εἶνε, δὲν τὸ πωλῶ.—Κοίμα, θὰ τὸ ἀγόραζε μιὰ πολὺ ὠραία νέα, ἡ ὁποία καὶ σὲ γνωρίζει.—Μὲ γνωρίζει, λέγετε;—Ἰποθέτω, βέβαια... Σὲ συνηντήστε πολλὰκι, σὲ εἶδε εἰς τὴν πλατεῖαν... » τέλος πάντων ἔκαμνε ὡς νὰ σ' ἐγνωρίζε... καὶ «μάλιστα, ἂν δὲν ἀπατώμαι, θαρρῶ πῶς ἄμα ἐμπόρερα τὸ ὄνομά σου ἐκοκκίνισσε κάπως, ἐκοκκίνισσε ἀρκετὰ ἐπαισθητῶς.—Καὶ ποῖα εἶνε; σὰς » παρακαλῶ, συνταγματάρχα μου.—Ἡ κόρη ἐνός » μηχανικοῦ ἐδῶ, ἐνός κάποιου κ. Λαβλιμιέρ.—

1. Αἱ λέξεις τοῦ Μαλάλα λέγοντος ὡς ὀρθαν ἡν καὶ ὡς παρθένον ἐφύλαξεν αὐτὴν φαίνονται ὑποσημαίνουσαι μακροτέραν τινὰ διαμονὴν τῆς Ἀθηναίδος παρὰ τῇ θεῖᾳ.

1. Καὶ οὐδεμίαν πρόφασιν τοῖς ἐπιβουλεύειν ἐθέλουσι παρασχών. Μαρτίνος κεφ. 29. Ἠδύνατο δὲ νὰ τολμήσῃ ταῦτα ὁ Πρόκλος κατὰ τὸν βιογράφον αὐτοῦ, ἐπειδὴ ἡ οἰκία του ἔκειτο ἐγγὺς τοῦ Ἀσκληπιείου.

2. Μαλάλας XIV, 353. Ἴδ' καὶ τὸ Πασχάλιον Χρονικὸν καὶ τοὺς μεταγενεστέρους Βυζαντινοὺς.

»Μία ξανθή; —Ναι, ναι, ξανθή. —Κατοικεῖ ἐπάνω
 »εἰς τὴν πλατεία; —Αὐτὴ, μάλιστα· βλέπεις πῶς
 »τὴν γνωρίζεις. — Ἐξ ὄψεως μόνον, συνταγματάρ-
 »χά μου. —Κύτταξε λοιπὸν, σκέψου... ἂν θέλῃς
 »νὰ πωλήσῃς τὸ ἄλογό σου εἰς τὴν ὠραίαν αὐτὴ
 »ξανθή... Ἐπὶ καλῶ, χοχαγέ...

»Νὰ πωλήσω τὸν Δράκον; εἰς πάντα ἄλλον,
 »ποτέ! Εἰς ἐκείνην ὅμως!... διατάζω... Εἶνε τό-
 »σον ὠραία... Καί, τί λέγει; ἐκοκκίνησε ἀκούουσα
 »τὸ ὄνομά μου;... Ὅα ὠνειρεύθη βέβαια ὁ συνταγ-
 »ματάρχης... Νὰ κοκκινήσῃ! Καί διατί; Διατί
 »τάχα νὰ κοκκινήσῃ;...

»Εἰς τὰς ἐνδεκά φθάνει ἡ ἀδελφὴ μου Λουίζα...
 »Ἦλθε νὰ μὲ πάρῃ νὰ προγευματίσωμεν ἕξω μαζὺ
 »καὶ μὲ τὰ παιδιὰ της. Εἶνε ἡ πανηγυρὶς τοῦ
 »Ἁγίου Γερμανοῦ σήμερον καὶ τὰ παιδιὰ μετὰ τὸ
 »πρόγευμα θέλουν νὰ ἰδοῦν τὰ ἐμπορικὰ, τὰ πα-
 »ραπήγματα. —Θεῖε, λέγει τὸ ἕνα, ἂν ᾔην καὶ κἀ-
 »νένας φωτογράφος νὰ μᾶς βάλῃς νὰ φωτογρα-
 »φηθοῦμε. — Ἐννοεῖται, σᾶς τὸ ὑπεσχέθη. Καί
 »πραγματικῶς, νὰ ἕνας φωτογράφος. Ἐμβαίνο-
 »μεν εἰς τὸ παράπηγμά του... Ποῖον εὕρισκόμεν
 »μέσα; Ἐκείνην!.. μὲ τὸν ἀδελφόν της, τὴν μη-
 »τέρα της κ' ἕνα συλάκι μαῦρο. Ὁ μικρὸς της
 »ἀδελφὸς γονατιστὸς χαμῶν προσεπάθει νὰ κα-
 »ταφέρῃ τὸ μικρὸ συλάκι νὰ σταθῇ ἀκίνητον·
 »— Ἐλα, Μπόμπ, μὴν κουνιέσαι... στάσου, νὰ
 »σοῦ κάνωμε τὴν φωτογραφία σου... Ἄλλὰ ὁ
 »Μπόμπ δὲν ἔδιδε καμμίαν προσοχὴν εἰς τὰς πα-
 »ρακλεύσεις τοῦ μικροῦ, ὥστε ἀπελπισθεὶς οὗ-
 »τος: — Μίλησέ του, καυμένη Ἰωάννα, λέγει, μί-
 »λησέ του... γιατί αὐτὸς δὲν ἀκούει ἄλλον ἀπὸ
 »σένα· πέ του τα ἀγγλικά νὰ σ' ἀκούσῃ· τὰ κα-
 »ταλαβαίνει καλλίτερα ἀπὸ τὰ γαλλικά. — Οὐφ,
 »καυμένε Γεώργε, δὲ μ' ἀφίνεις τώρα; — Ἰωάννα
 »μου, μάτια μου, σὲ παρακαλῶ... Ἀποφασίζει
 »τέλος πάντων καὶ διατάττει τὸν Μπόμπ μετὰ
 »σοβαρότητος: «Now, Bob, Master Bob, be
 »obedient! look at me! so... Now be still!..
 »hush!... still!...» Πραγματικῶς ἐπιβάλλεται
 »φοβερὰ εἰς τὸ μαῦρο συλάκι. Ἐξάρωσε τὸ καυ-
 »μένο ἀκίνητον... Ἡ φωνὴ της εἶνε μαγική. Καί
 »ἡ μορφή της!.. τὴν ἀπεθαύμασα ἐκεῖ ἐν πλήρει
 »ἀνέσει... ὑπὸ φῶς ἀπλετον: εἶνε θαῦμα καλλο-
 »νῆς καὶ χάριτος».

— Στάσου, στάσου... Νὰ τὰ ἰδῶ αὐτά...

— Γιατί;

— Ἐγὼ δὲν ξέρω, ὑποθέτω τὸ προσθέτεις
 τώρα.

— Δὲν ἔχεις δίκαιον... Ἰδέ.

— Καλὰ, τὰ βλέπω... Ἐξακολούθει τώρα.

— Ἐξακολουθῶ:

»Θὰ τῆς τὸν δώκω τὸν Δράκον, ἐτελείωσε! Κα-
 »θῶς ἔφραγε, λέγει εἰς τὴν ἀδελφὴν μου (μ' ἐ-
 »φάνη ὅτι ὑπῆρχε κἀποια συγκίνησις εἰς τὴν φω-
 »νὴν της):... —Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία, ἂν σᾶς ἡ-
 »νάγκασα νὰ περιμενῆτε... Δὲν ἔπρεπε τώρα κ'

»ἐγὼ νὰ εὔρω νὰ τῆς εἰπῶ κἀτι τι; Ἄλλὰ τίπο-
 »τε, τίποτε, δὲν μοῦ ἤρχето τίποτε εἰς τὸν νοῦν!
 »Ἐξάθην κουτὸς... Προσέκλινα μόνον... Μ' ἔχει-
 »ρέτισε ἐλαφρῶς... Ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ παράπηγμα
 »τοῦ φωτογράφου. — Τὴν ὠραία νέα! μὲ λέγει ἡ
 »ἀδελφὴ μου. — Ὁραισιτάτη! ἀπαντῶ, καὶ πέρνω
 »δρόμον!.. Καί λέγω πλέον εἰς τὴν ἀδελφὴν μου
 »πῶς ἀνομάζεται, ποῦ κατοικεῖ... ὅτι ὁ πατέρας
 »της εἶνε διακεκριμένος μηχανικὸς κ.τ.λ. Εἶχα
 »ἀπόλυτον ἀνάγκην νὰ ὁμιλῶ περὶ ἐκείνης!.. Ἀ-
 »πορεῖ ἡ ἀδελφὴ μου. — Ἐπὶ εἶσαι ἐρωτευμένος
 »καλῶ, μὲ λέγει — Ἐρωτευμένος; ἄ μπά! — Εἶ-
 »σαι καὶ εἰς τὰ γερά, ἀκουτέ με... Ἄφρασε νὰ ἰ-
 »δοῦμε, νὰ ἐρωτήσω ἐγὼ νὰ μάθω... Σὺν νὰ μ'
 »ἀρέσῃ ν' ἄκαμα μιὰ τέτοια νόμφη... Ἐπὶ τού-
 »τοις συνοδῶν τὴν Λουίζαν μέχρι τοῦ σιδηρο-
 »δρόμου, τὴν ἀποχαιρετῶ... Ὅχι, δὲν εἶμαι ἐρω-
 »τευμένος... Ἄλλὰ θὰ τὸν πάρῃ τὸν Δράκον.
 »Ἐχω ὅμως καὶ μίαν ἀμφιβολίαν... Ναι μὲν, ἔ-
 »γραφεν εἰς τὸ Βιβλίον: ἐχρησίμωσε καὶ εἰς κυ-
 »ρία... Ἄλλὰ δὲν πρέπει κάνεις καὶ νὰ πιστεύῃ
 »τυφλὰ ὅτι γράφουν εἰς τὰ Βιβλία τῶν αὐτῶν...
 »Ἡ καυμένη ἡ νέα! Νὰ τῆς συμβῇ ἕξαφνα τί-
 »ποτε!.. Εἶχα εἰς τὸ σπίτι μου μίαν γυναικίαν
 »σέλλαν. Κἀποτε ἤρχето ἡ ἀδελφὴ μου κ' ἐπη-
 »γαίναμε μαζὺ ἔριπποι... Φωνάζω τὸν Πικῶ: —
 »Βάλε τὴν γυναικίαν σέλλα εἰς τὸν Δράκον καὶ
 »πῆγαίνε τον εἰς τὸ Ἰπποδρόμιον· πάρε κ' ἕνα σκέ-
 »πασμα... Μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας διέταξα
 »τὸν Πικῶ καὶ ἔπλευσεν ἐπὶ τοῦ Δράκου ὡς κυ-
 »ρία· τοῦ περιστύλιξα καὶ τοὺς πόδας μὲ τὸ σκέ-
 »πασμα, ὡς νὰ ἐφόρει ἔνδυμα ἀμαζόνος. Ὁ Δρά-
 »κος τρέχει ἀπὸ ῥυτῆρος. — Λοχαγέ μου, πάει πε-
 »ρήφημα· εἶνε συνηθισμένος ἀπὸ κυρίαίς, φωνάζει
 »ὁ Πικῶ. Ἄλλὰ θέλω νὰ δοκιμάσω κ' ἐγὼ ὁ ἴ-
 »διος. Καὶ ἰδοῦ με, εἰσέρχεται ἐπὶ τοῦ Δράκου γυ-
 »ναικίαν, τὰ γόνατά μου περιτετυλιγμένα ἔχων
 »μὲ τὸ σκέπασμα. Τριποδίζω, τρέχω ἀπὸ ῥυτῆ-
 »ρος, κ' ἐνῶ τὸν ἐπήγαγα βῆμα, κ' ἐνῶ τὸν ἐ-
 »τρεχα εἰς τὰ τέσσαρα, ἔλεγα καὶ κατ' ἐμαυτὸν:
 »Μὰ σὰν συλλογιζομαι, ὅτι εὕρισκομαι τώρα εἰς
 »αὐτὴ τὴν θέσιν, εἰς αὐτὴ τὴν κατάστασιν, ἔτσι
 »γελοῖος, γιατί; διότι ἀπήντησα πρὸ δεκαπέντε
 »ἡμερῶν εἰς ἕνα βαγόνι μίαν ξανθοῦλα ποῦ διάβα-
 »ζε ἐν' ἀγγλικὸ μυσιστόρημα· πῶς σοῦ φαίνεται;
 »Δὲν ὑπάρχει ὅμως ἀμφιβολία πλέον, ὁ Δράκος
 »εἶνε καὶ διὰ κυρίαν πολὺ καλός... Ὅα τὸν ἔχη
 »τὸν Δράκον!.. Πολὺ καλῶ, ἀλλὰ πῶς θὰ τῆς τὸν
 »δῶσω; Τὸ σωστὸν εἶνε νὰ τὸν προσφέρω εἰς τὴν
 »διάθεσιν τοῦ συνταγματάρχου καὶ ἄς κάμῃ αὐ-
 »τὸς... Ὅχι, θὰ υπάγω μόνος μου εἰς τὸ σπίτι
 »της καὶ εὐθὺς ἀμέσως... Φεύγω... Ὁ Πικῶ μὲ ἡ-
 »κολούθει σύρων τὸν Δράκον ἐκ τοῦ χαλινοῦ...
 »Φθάνομεν· ἐμβαίνομεν εἰς τὴν αὐλήν. Κυττάζω
 »τὸν Πικῶ. Ὁ κατεργάτης! ὡς νὰ λέγη μέσα
 »του: — Τώρα καταλάβουμε... γι' αὐτὸ λοιπὸν ὁ
 »λοχαγὸς μ' ἔστειλε νὰ πάω λόγια... Κτυπῶ.—

»Ο κύριος Δαβλινιέρ, παρακαλῶ, ἐδῶ εἶνε;—Ο κύριος εἶνε ἔς τὸ Παρίσι.—Ἡ κυρία;—Ἡ κυρία εἶνε ἐδῶ.—Νά, πηγαίνε τῆς τὴν κάρτα μου... ἂν ἤμπορεῖ νὰ μὲ δεχθῇ· εἶπε, ὅτι ἤλθα γιὰ ἓνα ἄλογο ποῦ ζητοῦν... Προηγεῖται ὁ ὑπηρετῆς νὰ μὲ ἀναγγεῖλη. Ἄμ ἂν λείπη ἐκείνη; Εἰσέρχομαι... *Οχι, ἐδῶ εἶνε!.. μὲ τὴν μητέρα τῆς, τὴν μαμμη τῆς, τὸν μικρὸν ἀδελφόν τῆς καὶ τὸ μαῦρο τὸ σκυλάκι τῆς... Τὶ συνέβη πλέον ἐδῶ πρὸς εἰσεύρω. Θὰ ἐφέρθη ἀνόητα. Ἐνθυμοῦμαι μόνον ἀμυδρῶς, ὅτι ἔγεινε λόγος περὶ χαλινού, περὶ λωρίου λεπτοῦ διὰ νὰ τοῦ κρατῇ τὸν λαίμον. . . Θαρρῶ τῆς εἶπε ὅτι ὀνομάζεται Δράκος... καὶ ἔφυγα παρακαλῶν αὐτὴν νὰ τὸν κρατήσῃ ἐπὶ τοῦ παρόντος, νὰ τὸν δοκιμάσῃ μιὰ ἐβδομάδα, δυὸ ἐβδομάδαις... Ἐδέησε—τί νὰ γίνῃ!—νὰ ὁμιλήσω καὶ περὶ τῆς τιμῆς του· ἀλλὰ πλέον οἱ λόγοι ὡς νὰ ἔβγαιναν μὲ τανάλια ἀπὸ τὰ χεῖλη μου... Ἐν τούτοις δὲν ἦτο δυνατόν νὰ τῆς τὸν δώσω χάρισμα. Ἀνάγκη πᾶσα νὰ λάβω τὸ χρῆμά της. Κατήλθουν εἰς τὴν ἀλὴν... καὶ ἔκει, παρὰ τὸν Δράκον, ἀρχίζει νὰ ὁμιλία, γελοιωδестаτή, ἀνόητη, ὅπως καὶ ἡ ἄλλη ἐπάνω. »Ἐγὼ ἐπέβαινα νὰ τῆς εἰπῶ: Εἶσαι ἄγγελος καὶ σὲ λατρεύω! Καὶ ὅμως τί τῆς ἔλεγα: Πρέπει νὰ ὀδίνετε ἔς τὸ ζῶο δέκα λίτρας ἄχυρο κ.τ.λ. κτλ. . . Εἶπα, εἶπα μωρίζε!... Τῆς εἶπα ἀκόμη, πῶς τὸ ἐνθυμοῦμαι, ὅτι τὸ ἄλογο καλλίτερα τοῦ ἔρχεται ἓνα μικρὸ βάρος καὶ θὰ ἦνε εὐτυχέστερον μαζί της παρὰ μαζί μου... Φαντάζομαι πλέον, μὲ τοιαύτας ὁμιλίαις, τί οἰκτρὰν ἐντύπωσιν θὰ τῆς ἔκαμα. Ἐπὶ τέλους ἀνεχώρησα μὲ τὸν Πικῶ· τὸ μυαλό μου ἦτο πλέον τόσον ἄνω κάτω, ὥστε καθ' ὄλον τὸν δρόμον, ἕως οὐ ἐπιστρέψωμεν, συνωμίλουν μὲ τὸν Πικῶ... ἀπλῶς διὰ νὰ ὁμιλῶ περὶ ἐκείνης. Καὶ πῶς ἀνέπαλλεν εὐφροσύνης ἡ καρδιά μου, ὅταν ὁ Πικῶ μ' ἔλεγε: —Τὴν ὡμορφὴν τῆς ξανθοῦλα... μ' ἔβλεπε μ' ἓναν τρόπο!... Θαρρῶ χωρὶς ἄλλο πῶς θὰ μ' ἀνεγνώρισε. Γιατὶ μὲ εἶχε ἰδεῖ καλὰ καλὰ κατὰ πρόσωπο ὅταν πῆγα τὴν ἄλλη φορὰ νὰ ψαρέψω τὸ θρωαρό. Αὐτὴ εἶναι, ἡ ὡμορφὴ ξανθοῦλα, λοχαγέ μου, ποῦ εἰδείξες τόση καλωσύνη γιὰ τὸ φτωχὸ τὸ κοριτσάκι τὸ ἄρρωστο».

— Τὸν καυμένο τὸν Πικῶ! μπορεῖ κανεὶς νὰ πῆ πῶς συνετέλεσε ὅχι λίγος ἔς τὸ γάμο μας...

— Πραγματικῶς· εἶνε ὁ πρῶτος ποῦ μ' ἔφερε περὶ σοῦ τὰς καλλιτέρας πληροφορίας.

— Ἄμ ἐγὼ, ποῦ χωρὶς νὰ ἔχω καμμιά πληροφορία, κι' ἄρχισα νὰ σ' ἀγαπῶ χωρὶς πληροφορίας! Ἀκουσε νὰ πῆς καὶ μόνος σου:

«Πέμπτη, 5 Ἰουνίου. Μ' ἔρχονται ἀλλεπάλληλα τὰ περιστατικά· πῶς θὰ τελειώσουν αὐτά; Θεέ μου, πῶς θὰ τελειώσουν; Ἐγὼ εἰς τὴν διάθεσίν μου τὸ ἄλογό του. Ὀνομάζεται Δράκος. Εἶνε κάτω εἰς τὸν σταῦλον μας μεταξὺ τῆς Νέλλης καὶ τοῦ μικροῦ τοῦ Γεώργου. Ἄς προσ-

παθῆσω τῶρα νὰ κατατάξω ὀλίγον τὰς ἰδέαις εἰς τὸν ἀνάστατον νοῦν μου. Πόσα πράγματα, πόσα εἰς μίαν ἡμέραν, σήμερον! Μόλις ἐτελειώσαμεν τὸ πρόγευμα καὶ μὲ λέγει ὁ Γεώργος:— »Ἀδελφοῦλα μου, ἀκουσε, σήμερον πρέπει νὰ πάμε κ' εἰς τὸ φωτογράφο ἐκεῖνο νὰ φωτογραφησώμεν τὸν Μπόμπ.—Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ἔλθω κ' ἐγὼ· πηγαίνε ἐσὺ μὲ τὴν μαμά.—Δὲ γίνεται· ἂν δὲν ἦσαι σὺ, ὁ Μπόμπ δὲ στέκεται νὰ βῆγῃ... Τὶ νὰ γίνῃ! ἀπορασιζῶ κ' ἐγὼ, ἐξερχόμεθα, πηγαίνωμεν εἰς τὸ φωτογραφεῖον. Τὴν στιγμὴν δὲ ὅπου ὁ Μπόμπ ἦτο διὰ νὰ φωτογραφηθῇ, βλέπω καὶ εἰσέρχεται... ποῖος;... Ἐκεῖνος!... Καὶ ὅχι μόνος τοῦ, ἀλλὰ μὲ μίαν κυρίαν, νεωτάτην καὶ θελατικωτάτην. Τὶ εἶνε ἄλλιν αὐτῇ ἡ κυρία; Ἄλλὰ νὰ, εἰσέρχονται καὶ δύο παιδάκια. Τὸν ἀποκαλοῦν θεῖον... Εἶνε ἀδελφὴ του!... Ὁ Γεώργιος ἐν τούτοις δὲν κατάρθωνε νὰ κρατήσῃ τὸν Μπόμπ ἀκίνητον· καὶ ἠναγκάσθη, θέλουσα καὶ μὴ θέλουσα, νὰ παραστήσῃ ἐκεῖ ὑπὸ τὰ ὄμματα τοῦ μίαν γελοῖαν σκηνήν. Τὶ ἐντύπωσιν θὰ τῷ ἔκαμα! θὰ τῷ ἐφάνη ἀνόητη, ἀνόητη... Νὰ ὁμιλῶ εἰς τὸν Μπόμπ ἀγγλικά... ὡσὰν ἐκείνους εἰς τὰ θεάτρα, ὅπου δεικνύουν τοὺς πιθήκους των, τοὺς μαθημένους σκύλους των, τῆς γάταις! Ἐφυγα κ' ἐγὼ δὲν εἰσεύρω πῶς, καταπόρφυρος βέβαια ἐξ ἐντροπῆς καὶ ταραχῆς. Ἐπιστρέφω εἰς τὴν οἰκίαν μας κατατεθλιμμένη, ὠργισμένη. Κλείομαι εἰς τὸ δωμάτιόν μου καὶ δὲν βλέπω κανένα. Ἐν τούτοις εἰς τὰς 5 ἔπρεπε νὰ καταβῶ διὰ τὸ πτωαί, καταβαίνω λοιπόν. Ἄλλὰ μόλις ἔφθασα, νὰ ὁ Πέτρος μᾶς φέρει ἓνα ἐπισκεπτήριο. —Τὶ εἶνε, Πέτρο; λέγει ἡ μαμά.—Ἐνας ἀξιωματικὸς, κυρία, ἓνα λοχαγὸς τοῦ ἵππικου.—Λοχαγὸς τοῦ ἵππικου;... Δὲν γνωρίζω ἐγὼ λοχαγὸς τοῦ ἵππικου. Ἦλθα εἰς τὴν ἐξοχὴ γιὰ νὰ εὔρωμε ἡσυχία καὶ μᾶς περιεκύκλωσαν κ' ἐδῶ τὸ σπῆτι μας στρατιῶται! Τί κατάστασις! Ἐχθὲς εἴχαμε ἓνα συνταγματάρχη, σήμερον μᾶς βγαίνει ἓνας λοχαγός!... Αὐριο θὰ μᾶς ἔλθῃ δολοκλήρο σύνταγμα! Τί γυρεύει, τί θέλει αὐτὸς ὁ λοχαγός; —Κυρία, μὲ εἶπε πῶς ἦλθε γιὰ ἓνα ἄλογο, λέγει, ποῦ θέλετε.—Κάμε μου τὴν χάρι, Ἰωάννα, διάβασε τὴν κάρτα του νὰ ἰδοῦμε... Μὰ τί ἔχεις πάλι ἐσὺ;... Τί εἶσαι ἔτσι κόκκινη;... Ἀνέβηκε τὸ αἶμα νὰ σὲ πνίξῃ.—Δὲν ἔχω τίποτε, μαμά μου.—Κύταξε λοιπόν, διάβασε τ' ὄνομά του... Δαμβάνω τὸ ἐπισκεπτήριο καὶ ἀναγινώσκω: «Κόμης Ρογήρος Λεονέλ, λοχαγὸς τοῦ 21ου ἀκροβολιστικοῦ ἵππικου. Κόμης, λέγει! Εἶνε κόμης! Αὐτὸ μᾶς ἔλειπε! —Λεονέλ; ἀναφωνεῖ ὁ Γεώργιος· καλὸ εἶνε ὁ ἀξιωματικὸς ποῦ ἔχει τὸ ἄλογο ποῦ λέγει νὰ πάρῃ ἡ Ἰωάννα.—Τῶνόντι, λέγει καὶ ἡ μητέρα, αὐτὸ τὸ ὄνομα μᾶς εἶχε πῆχθὲς ὁ συνταγματάρχης... Καὶ νὰ μὴν ἦν ἐδῶ ὁ πατέρας σου!... Ἐν τούτοις πρέπει νὰ τὸν δεχθοῦμε τὸν ἄνθρωπον... Εἶπέ του νὰ ὀρίσῃ, Πέ-

»τρο... Ἄκουσε ὅμως, Ἰωάννα, θά ἔχῃς τὸν λόγον ἐσύ, γιατί ἐγώ, ξέρεις, ἀπὸ ἄλογα καὶ τέτοια... Δὲν ἀπέτελείωσα καὶ ἰδοὺ τὸν εἰσέρχεται ἡμᾶς χαιρετᾷ καὶ ἡ μητέρα, ἀφοῦ τῷ ἀπέτεινε μίαν φράσιν ἀρετὰ φιλόφρονα, ἡ ὁποία ὅμως ἠδύνατο νὰ ἦνε καὶ πλεόν φιλόφρων, στρέφεται πρὸς ἐμὲ καὶ λέγει:—Ἰωάννα, ὁ κύριος ἦλθε διὰ τὸ ἄλογό σου, ἔλα λοιπὸν νὰ ὀμιλήσετε μὲ τὸν κύριον... Καὶ ἰδοὺ ἡμεῖς ὁ εἰς ἀπέναντι τοῦ ἄλλου. Ἐγὼ δὲ νὰ ὀφείλω ν' ἀναλάβω ὅλον τὸ βῆρος τῆς συνδιαλέξεως! Εὐγενέστατος ἐκεῖνος, νὰ ὀμιλῇ με' ἡμᾶς, με' τρόπον, φυσικώτατα ἐγὼ δὲ πρὸς αὐτὴν ἐκεῖ, μὰ κουτὴ! Ἡσθάνομην ἐμαυτὴν ἄψυχον, κατασυντριμμένην, μηδενισμένην. Ὅθ' ἠσποσπαθῆσω νὰ ἐνηυμηθῶ τὰς λέξεις τῆς συνουμίας αὐτῆς, ἡ ὁποία βέβαια θὰ τὸν ἔκαμε νὰ συλλάβῃ περὶ ἐμοῦ οἰκτρὰν ἰδέαν. Ἐκαθήμεθα ἐκεῖ, ἀντίκρου, εἰς δύο βραμάτων ἀπόστασιν ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον. Εὐτυχῶς ἐγὼ εἶχα τὰ νῶτα εὐστραχημένα πρὸς τὸ φῶς.—Ὁ συνταγματάρχης μου, δεσποσύνη, (μὲ λέγει), μὲ ὠμίλησε σήμερον τὸ πρωτὸ καὶ μὲ εἶπε ὅτι θέλετε ἕνα ἄλογο.—Μάλιστα, κύριε, λέγει νὰ μὲ τὸ κάμη δῶρον ὁ πατέρας εἰς τὰ γενέθλιά μου... Δὲν ἦτο ἀνοησία; Τί ἀνάγκη νὰ τοῦ εἰπῶ αὐτό;... Ἀλλὰ δὲν δεῦρ' ἔρχομαι λόγου; τί νὰ εἰπῶ καὶ ἔλεγα πλεόν, τεταραχημένη καθὼς ἦμην, ὅ,τι μου ἤρχετο, καὶ ἀδιάφορον. Ἐξακολουθεῖ ἐκεῖνος:—Ἐγὼ ἔχω εἰς τὴν διάθεσίν σας ὅταν θέλετε ἕνα ἵππον, ὁ ὁποῖος, πιστεύω, θὰ ἦνε ὅπως τὸν θέλετε.—Σὰς εὐχαριστῶ, κύριε, ἀλλὰ ὁ συνταγματάρχης σας εἶπε χθὲς, ὅτι τὸν ἀγαπᾶτε πολὺ τὸν ἵππον σας καὶ ἐννοεῖται, δὲν ἐπιθυμῶ...—Τὴν ἀλήθεια, δεσποσύνη, νὰ σὰς εἰπῶ, εἶνε λαμπρὸν ζῶον καὶ δύσκολα θὰ ἀπεφάσισα νὰ σὰς τὸ προτεῖνω, ἀλλὰ μὲ φαίνεται δι' ἐμὲ ὀλίγον λεπτοκαμωμένον ἕνα μικρὸ βῆρος θὰ τοῦ ἔρχεται καλλίτερα.

»Δὲν ἔλεγε ἀλήθειαν, διότι τὸ ἄλογον αὐτὸ τὸ ἔκαθαλίκευσεν ὁ συνταγματάρχης... καὶ τὸ ἦρε περὶφρον... Καὶ διὰ νὰ φέρῃ ἐπάνω του τὸν συνταγματάρχην!... δὲν εἶνε θαρρῶ μικρὸ βῆρος ὁ συνταγματάρχης! εἶνε γίγας!!! Ἀλλὰ τί εὐγενὴς ἢ φράσις τοῦ: ἕνα μικρὸ βῆρος θὰ τοῦ ἔρχεται καλλίτερα! τί κολακευτικὴ, μὲ τρόπον εὐτυχῆρον καὶ λεπτότατον! Ὁς νὰ μ' ἔλεγε: Ἐσεῖς εἶσε λεπτοφῶνς, ἐλαφρά, εἶσθε πτερόν, εἶσθε πουλάκι!... Καὶ προσέθεσε ἀκόμη:—Ἐμᾶς τὸ ἔργον μας εἶνε κάποτε πολὺ ἐπιπονον καὶ τὸ κουράζω πολὺ! θὰ ἦνε εὐτυχέστερον μαζὺ σας.. Ἐὐτυχεστερον μαζὺ σας!!! Τὴν φράσιν αὐτὴν τὴν ἐπόφρασε μὲ μίαν γλυκύτητα, σχεδὸν μὲ τρυφερότητα. Μὲ ἄλλους λόγους, ὡς νὰ μ' ἔλεγε: Δὲν ἠμπορεῖ κανεὶς παρὰ νὰ ἦνε εὐτυχὴς μαζὺ σας. Ὅλοι πρέπει νὰ ἦνε εὐτυχεῖς μαζὺ σας, ἀκόμη καὶ τὰ ἄλογα!... Ποῖος ἠδύνατο νὰ εὐχῆ τρόπον εὐφύστερον καὶ λεπτότερον, νὰ τὰ εἰπῆ αὐτά;»

Καὶ διακόψασα ἐνταῦθα ἡ Ἰωάννα στρέφεται ἀφῆνης καὶ τῷ λέγει:

—Μὰ πῶς γίνεται; Δὲν ἔκατα λάβαντες ἦτι μ' ἔλεγε; ἐκεῖ τόσα ὠραῖα πράγματα;

—Τίποτε.

—Τὰ ἐσκέπτεσο τοῦλάχιστον τοῦ τὰ ἔλεγε;

—Ὁ, βέβαια.

—Αὐτὸ εἶνε τὸ οὐσιῶδες... Ἐξακολουθῶ τὴν συνέχειαν:

»Ἐγὼ δὲ διὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσω, τοῦ ἀπαντῶ ἔξηρά ἔξηρά:—Πολὺ καλὰ λοιπὸν, κύριε, δέχομαι καὶ πότε εἰμπορῶ νὰ τὸ δοκιμάσω;—Ἐγὼ σὰς τὸ ἔφερα, εἶνε κάτω, δεσποσύνη. Θὰ σὰς τὸ ἀφῆσω, τὸ κρατεῖτε ὑπὸ δοκιμὴν μίαν ἐβδομάδα, δύο, ὅσον θέλετε ὅσω περισσότερο κανεὶς δοκιμάζει ἕνα ἄλογο, τόσω καλλίτερα, καὶ πάλι δὲν εἰμπορεῖ νὰ εἰπῆ ὅτι τὸ ἐδοκίμασε ἀρετὰ.—Ὁ, κύριε, εἶσθε πολὺ ὑποχρεωτικὸς. Θὰ τὸ δοκιμάσω αὐριον... καὶ ὁ πατέρας θὰ σὰς φέρῃ ἀμέσως τὴν ἀπάντησίν μας.—Ὁχι, δεσποσύνη, σὰς παρακαλῶ, κρατήσατέ το τοῦλάχιστον δύο, τρεῖς ἡμέρας πρὶν ἀποφασίσετε. Δὲν με μέλει τίποτε, καὶ δέν το χρειάζομαι μάλιστα αὐταῖς ἡμέραις.—Ἄς εἶνε λοιπὸν, πολὺ καλὰ, καὶ σὰς εἶμαι πολὺ εὐγνώμων, κύριε...

»Ἐγείρεται μετὰ ταῦτα, χαιρετᾷ, πηγαίνει νὰ φύγῃ... ὅταν ἔξαφαι ἡ μαρὰ λέγει:—Ἰωάννα καλὲ, ἐξέχασες τὸ σπουδαιότερον... δὲν ἐρώτησες διὰ τὴν τιμὴν... Ἄχ, πῶς μὲ ἦλθε! Τὴν ἀγαπῶ, τὴν ἀγαπῶ πολὺ, μὲ ὅλην μου τὴν καρδίαν διὰ τὴν ἀγαπῶ τὴν μητεροῦλά μου, ἀλλὰ, τὴν ἀλήθειαν, ἐκείνην τὴν στιγμὴν, μόλις ἐπὶ ἐν τέταρτον δευτερολέπτου... ὅχι περισσότερον... τὴν εὐίστηα! Καὶ ὅμως, νὰ τὰ λέμε, εἶχε δίκαιον ἡ μαρὰ μου... Εἰμπορεῖ ἴσως νὰ εἶχε τέσσαρας καὶ πέντε χιλιάδας ὁ ἵππος αὐτός... καὶ τότε, ὁ προυπολογισμὸς μου δὲν θὰ μ' ἐπέτρεπε... Ἀλλὰ πάλιν νὰ ἀναγκάζομαι νὰ διαπραγματευθῶ μαζὺ τοῦ τοῦ ἄθλιον, τὸ ταπεινὸν ζήτημα τῶν χρημάτων! ἔφριττον καὶ νὰ τὸ σκεφθῶ μόνον! Ἀρχίζω λοιπὸν νὰ ψελλίζω:—Μὰ τῶνόντι, κύριε, πραγματικῶς, τῶνόντι... Εὐτυχῶς ἔρχεται εἰς βοήθειάν μου ἐκεῖνος καὶ:—Ἄ! δεσποσύνη, μὲ λέγει, δὲν εἶνε δὰ τόσον μεγάλης τιμῆς ἄλογο.—Μὰ, ξέρουτε, γιατί ὁ πατέρας δὲν μ' ἐπιτρέπει περισσότερο ἀπὸ τρεῖς χιλιάδες...—Τρεῖς χιλιάδες! μὰ δὲν εἶνε αὐτὸ τριῶν χιλιάδων ἄλογο. Ἐγὼ τὸ ἀγόρασα χίλια ἑνεακόσια φράγκα μόνον καὶ, ὅταν πωλῆ κανεὶς τὸ ἄλογό του, βέβαια δὲν περιμένει νὰ πιάσῃ ὅλα του τὰ χρήματα.

»Ἄϊ, τότε πλεόν, τότε εἶπα μέσα μου: Μὰ μὲ ἀγαπᾷ, δὲν ἀμφισβάλλω, μὲ ἀγαπᾷ! Καλὲ τὸ ἄλογό του, τοῦ τὸ λατρύει, καὶ θέλει νὰ μὲ τὸ πωλήσῃ καὶ μὲ ζημίαν του, ἀπλῶς διὰ νὰ ἔχῃ τὴν εὐχαρίστησιν ὅτι μὲ τὸ ἐπώλησε... Ἐν τούτοις τῷ ἀπαντῶ ὅπως ἦμην τεταραχημένη:—

»Μά ὄχι, κύριε, δὲν γίνεται· πρέπει μάλιστα νὰ
»ἔχετε καὶ κάποιον κέρδος. — Θὰ ἔχω μέγα κέρ-
»δος, δεσποσύνη, ἂν λάβω τὴν εὐτυχίαν νὰ σὰς
»εὐχαριστήσω. Ἄρκει νὰ σὰς κάμῃ τὸ ἄλογο καὶ
»σὰς βεβαιώνω ὡς πρὸς τὴν τιμὴν συμβιβάζομεθα
»πολὺ εὐκολὰ μὲ τὸν κύριον πατέρα σας...

»Καὶ μὰς χαιρετᾷ πάλιν ὄλους εἰς τὸν γυρον,
»τὴν μᾶμμη μου, τὴν μητέρα, ἐμὲ, τὸν Γεῶρ-
»γον, τὸν Μπόμπ, ὄλους τέλος πάντων, κ' ἐτοι-
»μάζεται νὰ φύγῃ, ἀλλὰ σταματᾷ πάλιν εἰς τὴν
»θύραν. . . Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, μὲ δυσπαρέ-
»σκεϊάν του ἔφυγε».

— Πραγματικῶς, ἀλήθεια!

— «Μὲ λέγει λοιπὸν, ὅτι ἐπεθύμεις εἰ δυνατόν,
»νὰ δώσῃ μερικὰς ὀδηγίας εἰς τὸν ἵπποκρόνον
»μὰς περὶ τοῦ χαλινοῦ ὁ ὅποιος εἶνε ὁ καταλλη-
»λότερος εἰς τὸ ἔργο αὐτό. . . Τότε ἡ μᾶμμη
»μου. . . Τί καλὰ ποῦ τὰ ἔφερε ἡ μᾶμμη μου. . .
»ἐννοεῖται βέβαια, ἡ μᾶμμη μου δὲν εἶνε ὡσάν
»τὴν μητέρα μου, δὲν ἀποστρέφεται τοὺς στρα-
»τιωτικοὺς. . . Εὐγέ της! εὐγε! — Πᾶνε καλὲ
»κάτω μὲ τὸν κύριον, λέγει διὰ μιᾶς, νὰ ἰδοῦμε
»καὶ τὸ ἄλογο. . . Ὁ Λούης θὰ εἶνε κάτω χωρὶς
»ἄλλο.

»Καὶ καταβαίνομεν, ἡ μᾶμμη μου, ὁ Γεῶργος,
»ὁ Μπόμπ, ἐκεῖνος, κ' ἐγώ. . . Νὰ καὶ βλέπομεν τὸ
»ἄλογο, τὸ ἐκράτει ἀπὸ τὸν χαλινὸν ἕνας στρα-
»τιώτης· ἀλλὰ τί βλέπω; εἰς τὴν ῥάχιν τοῦ ἀ-
»λόγου μίαν σέλλαν γυναικείαν! Ὁ λοχαγὸς πα-
»ρατηρεῖ τὴν ἐκπληξίν μου καὶ λέγει ἀμέσως:—
»Ἐτυχε νὰ ἔχω μίαν γυναικείαν σέλλα τῆς ἀδελφῆς
»μου, ποῦ ἔρχεται καμμιὰ φορὰ καὶ βγαίνομε πε-
»ροίπατο. . . καὶ πρὸ ὀλίγου, ἐπειδὴ, ἐννοεῖται, δι'
»ὄνομα τοῦ Θεοῦ, δὲν θὰ ἤθελα νὰ ἐκτεθῆτε εἰς
»τὸν ἐλάχιστον κίνδυνον, εἶπα καὶ ἔφρασαν τὸ ἄ-
»λογο εἰς τὸ ἵπποδρόμιόν μου κ' ἔβαλα τὴν ὀρδι-
»νάντα μου καὶ τὸ ἀνέβηκε γυναικεία.

»Παρατηρῶ τὸν στρατιώτην. . . εἶνε ὁ ἴδιος ταῖς,
»προάλλαις, ὁ ἵππεὺς ἐκεῖνος ὁποῦ συνωμίλει μὲ
»τὸν θυρωρόν. Μ' ἀναγνωρίζει αὐτὸς, τὸν ἀναγνω-
»ρίζει κ' ἐγώ. . . Γίνονται κατακλόκη. Καὶ ὁ λο-
»χαγὸς, κ' ἐκεῖνος, ἐρουθιᾷ ὀλίγον. Θαρρῶ πῶς
»μὰς ἐνόησεν, ὅτι γνωρίζομεθα ὁ στρατιώτης κ'
»ἐγώ. . . Ἀλλὰ δὲν εἶνε τίποτε ἀκόμη. Ἀρχίζει ἔ-
»ξαφνα ὁ στρατιώτης:—Καὶ ὁ λοχαγὸς μου μᾶ-
»λιστα τὸ καθάλισκε ἔτσι, κ' εἶχε καὶ τὸ σκέ-
»πασμα ἔς τὰ πόδια ἀντὶ γιὰ ἀμαζόνα· ἤθελε νὰ
»πεισθῆ καὶ μόνος του. . . Ἀκούει αὐτὰ ὁ λοχαγὸς
»καὶ γίνεται ἀσταδὸς, ἐγὼ δὲ τὸσον ὠχρῶ, ὡς
»φαίνεται, ὥστε ὁ καθήμενος ὁ στρατιώτης μένει
»ἀναυδος, φοβηθεὶς μήπως εἶπε καμμιάν ἀνοησί-
»αν. Ἐγὼ δὲ, συγκεκριμένην μέχρι δακρύων, ἐ-
»τραύλιζα:— Ὁ κύριε, τί καλὸς ποῦ εἴσθε, τί
»καλός! . . . Κ' ἐκεῖνος νὰ λέγῃ καὶ νὰ λέγῃ:—
»Ἀὐτὸ μὰ πῶς ἀλλέως; Ἡ δὲ μᾶμμη μας, πονηρὰ,
»μὰς ἔβλεπε μ' ἐκεῖνα τὰ μικρὰ ματάκια της,
»τὰ ὅποια εἶνε τὸσον γλυκὰ καὶ τὸσον διαπερα-

»στικά συγχρόνως. Εὐτυχῶς ἔρχεται ὁ Λούης.
»Εἶχε μεταβῆ εἰς ἀναζήτησίν του ὁ Γεῶργος, ἐ-
»πειδὴ ἔλειπε. Τότε, ἐνώπιον καὶ τοῦ Λούη, ἤρ-
»χητε ἀκόμη μίαν μικρὰ συνομιλία. . . Τί εἶπαμεν,
»καλὰ καλὰ δὲν εἰξέυρω. Μὰς ἀπέδειξε διατί ἐ-
»χρειάζετο ἕνας ἐλαφρὸς, πολὺ ἐλαφρὸς χαλινός.
»Τὸν διέλοφα λέγουσα:—Μήπως ἀπ' ἐκεῖνα ποῦ
»τὰ λέγουν πέλχαμ;— Ὁχι, ὄχι πέλχαμ. . . καλὲ
»ἕνα σιδεράκι λεπτό. . . Καὶ κατὶ ἄλλα εἶπε ἀκό-
»μη, διὰ μίαν ἀλυσσιδίτσα, ἡ λωρίον λεπτὸν, κ' ἐγὼ
»δὲν εἰξέυρω, δὲν ἐνθυμοῦμαι τίποτε. . . Εἰς τὸ τέ-
»λος, ἐφάνη τὸσον καλὸς καὶ συγκαταβατικός,
»ὥστε νὰ δώσῃ ὀδηγίας ἀκόμη καὶ περὶ τῆς τρο-
»φῆς τοῦ ἵππου, τὸσον ἀνὸν, τὸσον χόρτο, τὸσον
»κροιάρι. Κ' ἔπειτα, μὰς χαιρετᾷ πάλιν, ἐτοιμά-
»ζεται νὰ φύγῃ. Προχωρῶ ἕνα βῆμα πρὸς αὐτόν.
»Σταματᾷ πάλιν. Ἦθελα, ἤθελα καὶ καλὰ νὰ
»τοῦ εἰπῶ κατὶ τι κολακευτικόν, κατὶ τι νόστι-
»μον. . . ἀλλὰ ἡ συγκίνησις μ' ἔπνιγε, αἱ λέξεις
»δὲν ἤρχοντο εἰς τὰ χεῖλη μου. Ἐπερίμενε αὐτὸς
»κ' ἐπανελάμβανε:— Δεσποσύνη. . . δεσποσύνη. . .
»Τί ἀνυπόφορος θέσις! Ἐπρεπε τέλος πάντων
»κατὶ νὰ εἰπῶ. . . καὶ αὐτὸ μὲ ἤλθε τότε:— Μὲ
»συγχωρεῖτε, κύριε, πῶς ὀνομάζεστε εἶπατε τὸ ἄ-
»λογο;— Δράκος, δεσποσύνη.— Σὰς εὐχαριστῶ,
»κύριε. . .— Δεσποσύνη. . .

»Καὶ ἔφυγε μαζὺ μὲ τὸν στρατιώτην φέροντα
»ἐπ' ὤμου τὴν γυναικείαν σέλλαν. Πικρὸ ὀνομά-
»ζεται αὐτὸς ὁ στρατιώτης. Ὁ Γεῶργος ἐμῆκε
»εἰς τὸν σταῦλον μὲ τὸν Λούην. Ἀπέμεινα μὴν
»μὲ τὴν μᾶμμη μου, καὶ μὲ λέγει:— Ἐλα,
»Γιανοῦλά μου, πᾶνε νὰ κάμωμε ἕνα γύρο ἔς τὸν
»κῆπο. . . Μ' ἐπῆρε καὶ ἐκαθήσαμεν εἰς ἕν μέρος,
»κ' ἐκεῖ μ' ἐξωμολόγησεν· ἐγὼ δὲ τῆς τὰ διπ-
»γῆθην ὕλα. . . ὄλα, δηλαδή τίποτε, διότι δὲν ὑ-
»πάρχει καὶ τίποτε, καὶ ἐν τούτοις αὐτὸ τὸ τί-
»ποτε εἶνε κατὶ τι. Ἡ μᾶμμη μου τότε μὲ λέ-
»γει:— Ἐλα, τρελλοκόριτσο, ἔλα ξεμουλισμένο
»μου, μὴν πᾶς καὶ βάζης μὲ τὸν νοῦν σου. . . —
»Ἀδὲ βάζω τίποτε μὲ τὸν νοῦν μου, γιαγιάκα μου·
»θυροεῖτε δὲν ἤξεύρω ἐγὼ, ὅτι ὕλα αὐτὰ εἶνε συμ-
»πτώσεις τυχαῖαι. . . Ἀλλὰ, σὰς παρακαλῶ, μῆτε
»πλέξιν εἰς τὴν μαμμά μου· θ' ἀρχίσῃ νὰ μὲ πει-
»ράζῃ, κ' ἔπειτα, ξεύρετε, ἡ μαμμά μου δὲν εἶνε
»σάν κ' ἐσὰς· τοὺς στρατιωτικοὺς δὲν τοὺς ἀγα-
»πᾷ. —Κ' ἐγὼ τάχα τί;— Ἐσεῖς, γιαγιάκα μου,
»εἰσεῖς τοὺς ἀγαπάτε· καὶ νὰ ξεύρετε πόσαις φο-
»ραῖς ἐσυλλογίσθηκα κ' ἔλεγα:— Σὰν νὰ μὲ φαί-
»νεται δὲν θὰ δυσαρσαστεῖτο καθόλου ἡ γιαγιά
»μου νὰ πάρω ἄνδρα ἀξιωματικό. . .

»Μετὰ ταῦτα ἐπανήλθομεν εἰς τὴν οἰκίαν. —
»Ἐλάτε τέλος πάντων, λέγει ἡ μητέρα· δὲν μὲ
»λέτε τί συμβαίνει; κάτω ἔς τὴν αὐλὴν ἦταν ὁ
»λόκληρος στρατός.— Ὁχι δὲ, μαμμά μου, δὲν
»ἦταν παρὰ μόνο. . . ὁ κύριος αὐτὸς καὶ ἡ ὀρδι-
»νάντσα του.— Ἡ ὀρδινάντσα του! ὀρίστε τώρα,
»μὰς ἔμαθες καὶ τὴ γλώσσα τῆς καζάρμας —

»Μαμά μου, τώρα δὴ τώρα τὴν ἄκουσα αὐτὴν
»τὴν λέξι.— Ἐν τούτοις φαίνεται καθὼς πρέπει
»αὐτὸς ὁ κύριος, λέγει ἡ μαμά, καὶ ἐκτὸς τού-
»του, ἴσως δὲν θὰ τὸ πρόσεξες ποῦ διάβασες τὴν
»κάρτα του, κύτταξε, εἶνε κόμης.— Κόμης;— Δὲν
»τὸ εἶδες;— Ὅχι, δὲν τὸ εἶχα παρατηρήσει...

»Ποῖος ποτὲ ἐψύσθη ἀναιδέστερον; Ἡ μη-
»τέρα μου ἐν τούτοις δὲν ἦτο πλέον τόσο ἀπό-
»τομος. . . Ἐἶνε εἰς ὅλα τελειοτάτη ἡ καλὴ μου
»ἡ μητέρα, ἀλλὰ ἔχει καὶ μίαν μικρὰν ἀδυναμί-
»αν. . . Ἄν ἐγινόμην μαρκησία ἡ κόμησσα, θὰ ἐ-
»πρελλαινέτο ἀπὸ τὴν χαρὰν της. Ἐγὼ δὲν ἀπο-
»δίδω καυμίαν σημασίαν εἰς αὐτά. Δὲν θὰ μὲ
»κάμῃ βέβαια ἕνας ἔχων τίτλον νὰ τὸν ἀγαπή-
»σω, ἐνῶ δὲν τὸν ἀγαπῶ· ἀλλ' ἐπὶ τέλους δὲν
»μ' ἐμποδίζει καὶ ὁ τίτλος ν' ἀγαπῶ ἐκείνον τὸν
»ὁποῖον αἴφνης θ' ἀγαπήσω».

— Ἐτελείωσες;

— Μάλιστα. . . καὶ δὲν ἦταν ὀλίγα πιστεύω
»γὰ μιά μέρα. . . Ἡ σειρά σου πάλι τώρα.

— «Παρασκευῆ, 6 Ἰουτίου. Πρέπει νὰ φανῶ
»φρόνιμος ἐκ προθέσεως. Δὲν θὰ ὑπάγω εἰς τὸ δά-
»σος, δὲν θὰ ὑπάγω εἰς τὴν πλατεῖαν. Περιμένω
»νὰ ἰδῶ».

— «Παρασκευῆ, 6 Ἰουτίου. Ἰππευσα τὸν Δρά-
»κον σήμερον καὶ μάλιστα νομίζω ὅτι δὲν τὸν ἴπ-
»πευσα ἄσχημα καθόλου. Ἐἶνε θαῦμα θαυμάτων!
»περιφθον ἄλογον! Ἡ μάμμη μου ἐκοιμάτο ἀ-
»κόμην ὅταν ἐξῆλθον ἐπιστρέψασα εἰσηλθὼν εἰς
»τὸ δωμάτιόν της νὰ τῆς εἰπῶ καλὴ ἡμέρα. Τὴν
»εὐρίσκω καὶ ἔγραφε. Δὲν μὲ εἶχε ἀκούσει ὅπου
»ἦνοιξα τὴν θύραν. Προχωρῶ λοιπὸν κρυφὰ της
»σιγὰ, σιγὰ. . .»

— Φαίνεται λοιπὸν τὸ ἔχεις συνήθεια. . .

— «Τὴν βλέπω καὶ ἔγραφε μίαν ἐπιστολὴν ἀρ-
»χιζούσαν διὰ τῶν λέξεων: Ἀγαπητέ μοι στρα-
»τιγῆ! . . . Δὲν ἐπρόφθασα νὰ ἰδῶ παρακάτω. Ἐ-
»κρυψέ ἀμέσως τὴν ἐπιστολὴν της. Ἐνθυμοῦμαι
»τώρα, ὅτι ἡ μάμμη μου ἔχει ἕνα φίλον στρατη-
»γὸν κατέχοντα βυβλὴν θέσει εἰς τὸ ὑπουργεῖον
»τῶν στρατιωτικῶν. Μὰ διατὶ τοῦ ἔγραφε σήμε-
»ρον τὸ πρωτὶ; Καὶ πρὸ πάντων διατὶ νὰ κρύψῃ
»τὸ γράμμα της ἅμα μὲ εἶδε; Μετὰ τὸ γεῦμα,
»ἔρχεται ὁ λόγος περὶ τοῦ ἵππου. Ὁ πατέρας, λέ-
»γει, δὲν θὰ ἀναχωρήσῃ αὐριον πρὸ τῆς μεσημ-
»εριεως, διὰ νὰ ὑπάγῃ τὸ πρωτὶ καὶ νὰ ἰδῇ τὸν κ.
»Λεονέλ. . . Νὰ καὶ ἀνοίγῃ ἡ θύρα. . . καὶ παρουσι-
»άζεται ὁ συνταγματάρχης. Ἐννοεῖται ξαναρχί-
»ζει ἡ διουλία, καὶ ὅτι θὰ ὑπάγῃ ὁ πατέρας αὐ-
»ριον νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ, καὶ τὸν ἐνόχλει ἀρκετὰ,
»λέγει, αὐτὸ, διότι ἔχει τὰς ἐργασίας του, ἤθελε
»νὰ φύγῃ, εἰ δυνατόν, ἀπὸ τὸ πρωτὶ εἰς τὸ Πα-
»ρίσι. — Καλὲ μὴ στενοχωρησθε, λέγει ὁ συν-
»ταγματάρχης, τὸν βλέπω ἐγὼ τὸν κ. Λεονέλ καὶ
»τὰ τελειόνομε. Ὡς πρὸς τὴν πιπὴν, χίλις ἐννε-
»ακόσια φράγκα εἶνε. Ἐννοεῖτε, δὲν ἤθελε νὰ

»ὠφελῆθῃ κέρδη ὁ ἄνθρωπος. Τόσα τὸ ἀγόρασε,
»τόσα τὸ δίνει. Εἶδε ὅτι σὰς γνωρίζω, ἠθέλησε
»νὰ φανῆ διακριτικὸς, νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν συν-
»ταγματάρχην του. . . Μπορεῖτε, ἂν θέλετε, νὰ
»τὸν προσκαλέσετε εἰς κἀνὸν γεῦμα μετὰ δέκα,
»ἡδεκαπέντε ἡμέρας. Ἐἶνε μάλιστα πολὺ πιθανόν,
»ὅτι θὰ ἀποποιηθῇ τὴν πρόσκλησίν σας· εἶνε ἀ-
»γριάνθρωπος, θηρίον. . . Πουθενὰ δὲν πηγαίνει,
»κλείεται τὸ βράδυ καὶ ὄλω ἐργάζεται. . .

»Ὅστω λοιπὸν ἔμειναν σύμφωνοι. Θ' ἀρνήθῃ ἄ-
»ρα γε νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ γεῦμά μας; Δὲν πιστεύω».

— «Σάββατον 5 Ἰουτίου. Μόλις ἀρριπεύσα-
»μεν εἰς τὸ κέντρον τοῦ στρατοπέδου περὶ τὰς
»8 1)2 καὶ ἔρχεται πρὸς ἐμὲ ὁ συνταγματάρχης
»καὶ μ' εὐχαριστεῖ διὰ τὴν εὐγένειαν, λέγει, ὅπου
»εἶχα. . . Νομίζει ὅτι δι' αὐτὸν τάχα ἐγὼ! . . . Μὲ
»δύο λέξεις τακτοποιοῦμεν τὸ περὶ τιμῆς, καὶ μὲ
»ἡλέγει ἔπειτα:— Νομίζω θὰ σὲ προσκαλέσουν εἰς
»γεῦμα τούταις τῆς ἡμέραις, ἀλλὰ μὴν ἀνησυ-
»χῆς· εἰμφορεῖς νὰ ἴπῃς ἐλεύθερα πῶς δὲν πηγαί-
»νης· ἐφρόντισα καὶ τοὺς εἶπα ὅτι εἶσαι ἀγριάν-
»θρωπος, θηρίον.— Ἀλλὰ, συνταγματάρχα μου. . .
»— Τί; δὲν εἶνε τάχα ἀλήθεια; Καὶ ποῖαν πρόσ-
»κλησιν ἐδέχθης ποτὲ ποῦ νὰ δεχθῆς κι' αὐτήν;
»— Αὐτήν, εἶνε πολὺ πιθανόν δὲν θὰ τὴν ἀπορρί-
»ψω.— Μπα, μπα! μπρέ κι' ἀκόμα δὲν τὰ κατὰ-
»πλαθ; Τὸ ἄλογο σου, ἕνα ἄλογο ἐκεῖ ποῦ ἀξί-
»ζει τοῦλάχιστον τρεῖς χιλιάδες μὲς ἰς τὸ νερὸ τὸ
»δίνεις ὅσα τὸ ἴππος! καὶ ἀφοῦ προηγουμένως
»ἔλεγες, ὅτι δὲν ἐννοεῖς ποτὲ νὰ τὸ ξεκαμῆς. . .
»Αὐτὰ εἶνε σημεῖα ὀλοφάνερα! . . . Αἶ, τὸ ξυρῶ καὶ
»ἰγῶ, ὠμορφα παίζωμεν τὰ μάτια τῆς ξανθούλας.
»— Δὲν σὰς τὸ κρύπτω, συνταγματάρχα μου,
»τὴν εὐρίσκω ἀξίεραστον νέαν!

»Μ' ἔφυγε, μ' ἔφυγεν ἡ λέξις. . . ἐκ πολλῆς ἐπι-
»θυμίας τοῦ νὰ ὀμιλήσω περὶ αὐτῆς. . . Ἦτο ἀρ-
»κετὰ σκληρὸν νὰ ἦμαι καταδικασμένος νὰ ἐκ-
»φράζωμαι εἰς μόνον τὸν Πικῶ! Ἐπὶ τούτοις ἔρ-
»χεται ἡ στιγμή τῆς ἀναφορᾶς τοῦ συντάγματος
»πρὸς τὸν συνταγματάρχην, καθ' ὅλον δὲ τὸ διά-
»στημα καθ' ὃ ἀνεφέροντο εἰς αὐτὸν τὰ μεγάλα
»συμβάντα τῆς χιεῖς: Ἡ τὰδε φοράδα ἐδακτί-
»σθη εἰς τὸ δεῖνα μέρος, ὃ τὰδε ἦτο ἀπὼν εἰς
»τὴν ἀποχώρησιν, ὃ τὰδε ἵππος ἐδαγκάσθη, κτ.λ.
»κ.τ.λ. ὁ συνταγματάρχης ὄλω μ' ἔβλεπε ἐμὲ ἀρ-
»κετὰ ἐμφαντικῶς, εὐρίσκων τὸν παχὺν ψαβρὸν μύ-
»στακά του. Ἀφοῦ δ' ἐτελείωσεν ἡ ἀναφορά, ἀ-
»πῆλθε καὶ διερχόμενος πλησίον μου μὲ λέγει:—
»Κύτταξε τὸν ἀγριάνθρωπο ἐκεῖ, ποῦ ἄρχισε νὰ
»μοῦ γίνεται τώρα ἡμέρας! . . .

»Ἐἶνε ἐξαιετος ἀνὴρ ὁ συνταγματάρχης, ἀλλὰ
»φοβερὰ φλύαρος. Τώρα πλέον τὸ μυστικόν μου
»θὰ τὸ μάθῃ ὅλον τὸ σύνταγμα».

— «Σάββατον 7 Ἰουτίου. Μὰ εἶνε τώρα; Νὰ
»τὸν ἰδῶ εἰς τὸ ὄνειρόν μου, χιεῖς τὴν νύκτα!
»Ἄν ἀναμιγνύεται εἰς τὸ ὄνειρον αὐτὸ ὁ κ. Γαμ-

»βέττας, εἶνε διότι ἀπ' ἐσπέρας εἰς τὸ γεῦμα ἦτο
 »γενικὴ δουλία περὶ αὐτοῦ. Λοιπὸν ἦτο ἀρχιστρά-
 »τηγος... ὄχι ὁ κ. Γαμβέττας, ὁ κ. Λεονέλ... Δι-
 »ηύθυνεν ὅλον τὸν στρατὸν τῆς Γαλλίας καὶ εὐ-
 »ρίσκειτο εἰς ὦραν νίκης περιφανοῦς. Ἔρχεται ἐ-
 »κεῖ ὁ κ. Γαμβέττας καὶ τῷ λέγει: Ὑπῆρξες Βο-
 »νοπάρτης, ἔσο ἤδη Ναπολέον! Καὶ ἤθελεν ὁ κ.
 »Γαμβέττας νὰ τοῦ θέσῃ ἐπὶ κεφαλῆς ἐν στέμμα.
 »Ἄλλ' ἐκεῖνος, μὲ ἀξιοθαύματον μετριοφροσύνην,
 »ἀπαντᾷ: Ὅχι, ὄχι, μὲ ἀρκεῖ νὰ ἦμαι Βονοπάρ-
 »της, Ναπολέον δὲν ἀντέχω... Καὶ ὁ κ. Γαμβέτ-
 »τας ἀνταπαντᾷ: Ἔστω καὶ οὕτω κρατῶ ἐγὼ
 »τὴν ἐξουσίαν... Δὲν εἶνε ἀνόητα τὰ ὄνειρα, καὶ
 »δὲν εἶμαι ἀνόητη νὰ κάθημαι νὰ γράφω τοιαῦτα
 »πράγματα; ... Πάλιν ἵππευσα σήμερον τὸν Δρά-
 »κον. Καὶ πάλιν τὸν ἦρα περίφημον. Ἐκεῖνος οὐτε
 »φαινεται, ὡς φρόνιμος ποῦ εἶναι εἶμαι βεβαία.
 »Τὸ ἐσπέρας, μετὰ τὸ γεῦμα, νὰ πάλιν ὁ συν-
 »ταγματάρχης. Ἡ μητέρα, ἅρα ἤκουσε τὸ ὄνομα
 »του, ὅτι ἔρχεται, ἔλαμε ἕνα μορφασιμὸν, ὡς νὰ
 »ἔλεγε: Πάλι αὐτὸς ὁ στρατιωτικὸς! Μᾶς ἀναγ-
 »γέλλει ὁ συνταγματάρχης, ὅτι ἡ ὑπόθεσις τοῦ
 »Δράκου ἐτελειώσῃ εἰς τὴν τιμὴν χιλίων ἑνεα-
 »κοσίων φράγκων... Ἐπειτα, τὸν παρατηρῶ, τὰ
 »ὑφέρει μὲ τρόπον, ἀπ' ἐδῶ ἀπ' ἐκεῖ, καὶ πείθει
 »τὸν πατέρα νὰ καταβοῦν εἰς τὸν κήπον νὰ κα-
 »πνίσουν ἕνα σιγάρο: —Μὰ τί ἔχουν νὰ λένε ὁ
 »πατέρας σου μ' αὐτὸν τὸν συνταγματάρχη; Ὅα
 »συναχθῆ καθὼς ἐβγήκε ξέσκεπος. Πήγαινε τοῦ
 »τὸ καπέλλο του καὶ κύτταξε νὰ τὸν φέρῃς πί-
 »σω.—Ἀμέσως, μαρὰ μου. . .

»Καὶ φθάνω εἰς τὸν κήπον. . . Ἀκούω αὐτὴν
 »τὴν φράσιν ὅπου ἔλεγε ὁ συνταγματάρχης: Εἶνε
 »ἕνα κομμάτι διαμάντι, σὰς λέγω, διαμάντι
 »μοναχό... καὶ ἔπειτα: Σας! Προσοχή! Καὶ
 »ἀλλάζουν δουλίαν. Ἄ! μὰ αὐτὸ εἶνε πάρα πο-
 »νύ: Καλὲ μήπως ἔβαλε τὸν συνταγματάρχη τὸν
 »νὰ μὲ ζητήσῃ καὶ ἀμέσως εἰς γάμον; Ἔτσι γί-
 »νονται τὰ πράγματα εἰς τὸ ἵππικόν; Ἄ! πολὺ
 »βιάζεται ὁ κύριος! μὲ μάλιστα συννητήθημεν
 »καὶ ὠμιλήσαμεν δι' ἄχυρα, σανὸ καὶ κριθάρι!...
 »Ἐν τούτοις ὁ συνταγματάρχης καὶ ὁ πατέρας
 »ἐπανῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν, καὶ μετὰ μικρὸν
 »ὁ συνταγματάρχης ἔφυγε. Ὁ πατέρας ἐφάνετο
 »συλλογισμένος. Εἰς τὰς ἑνδεκά, ὅταν ἐπῆγα νὰ
 »τὸν φιλήσω πρὶν ἀναίβω νὰ κοιμηθῶ, μὲ ἔπιασε
 »ἀπὸ τὰ δύο μου χέρια καὶ μὲ λέγει: —Εἶσαι
 »εὐχαριστημένη λοιπὸν ἀπὸ τὸ ἄλογο τοῦ κυρίου
 »Λεονέλ; — ὦ, ναί, παπὰ μου, ἀπάντησα ἀμέ-
 »σως... Νὰ ξεύρατε, τὸν καυμένο τὸ Δράκο μου,
 »τὸν λατρεύω! . . .

»Θαρῶν τὰ εἶπα αὐτὰ μὲ πολλὴν ζωηρότητα,
 »μὲ πολὺ αἰσθημα, μὲ πολὺ πάθος. Κάθε στιγμή
 »φοβοῦμαι μήπως προδοθῶ. Ὅταν ὀμιλῶ περὶ
 »τοῦ ἵππου τοῦ, νομίζω ὅτι ὀμιλῶ περὶ ἐκείνου!
 »Ἀρῆ τὸ διαμάντι μοναχό; ποῖος εἶνε τὸ δια-
 »μάντι; Ἐκεῖνος ἡ ἐγώ;»

— «Κυριακῇ, 8 Ἰουλίου. Σήμερον τὸ πρῶτ
 »λαμβάνω τὸ γράμμα αὐτὸ τῆς ἀδελφῆς μου:
 »Δὲρ ἀντέχω πλέον ἀπὸ τοὺς κόπους· δύο ἡμέ-
 »ρας τώρα ἔκαμα περίπου 40 ἐπισκέψεις. Καὶ
 »τὰ ἔσπερα μὲ τρόπον παρτοῦ νὰ χῶνω εἰς τὴν
 »νόμιλλαν τὴν ἐρώτησιν αὐτὴν: Μήπως τυχρὸν
 »ἠγνωρίζετε καμμίαν οἰκογένειαν Δαβλινιέρ;...
 »Κατάρθωσα δὲ νὰ λάβω πέντε ἐξ ἀπαντήσεις,
 »ὄσας πολὺ εὐχαριστοῦς. Φαίνεται εἶνε πολὺ
 »καλοὶ ἄνθρωποι· ἔχουν καὶ χρήματα ἀρκετὰ,
 »πὸ ὅποιον δὲν βιάται, ἀλλὰ χρήματα ἀπο-
 »κτηθέντα τιμῶς. Περὶ τῆς ρέας ὄλοι μὴ φωνῆ
 »νόμολογοῦν ὅτι εἶνε ἀγγελος! Ἐμπρὸς λοι-
 »πὸν, λοχαγέ μου, ἔμπρὸς, ἀρ ἡ καρδιά σου
 »πὸ λέγη. Ἐμείνα ἐμβρόντητος! Λοιπὸν εἶνε
 »καταφρονῆς πλέον ὅτι εἶμαι ἐρωτευμένος; Ἰδοὺ,
 »ἡ ἀδελφὴ μου τὸ παρετήρησε. Εἰς τὰς ἐξ λαμ-
 »βάνων ἕνα γραμματάκι τοῦ πατρός. Μὲ προσκα-
 »λεῖ εἰς γεῦμα τὴν προσεχῆ τετάρτην, 11 τοῦ
 »μηνός. Πρέπει ν' ἀπαντήσω ἀμέσως; Ὅχι, αὐ-
 »ριον, αὐριον».

— «Κυριακῇ, 8 Ἰουλίου. Σήμερον κατέρχο-
 »μαι ἐνωρίς, ἐνωρίς· μὲ μάλιστα εἶχεν ἔλθει ὁ γραμμα-
 »τοκομιστὴς Βλέπω εἰς τὸ τραπεζακί ἐκεῖ ἕνα
 »σπαρὸν γράμματα. Μήπως ὑπάρχει κανὲν καὶ δι'
 »ἐμέ; Ὅχι, ἀλλὰ ὑπάρχει ἕνα διὰ τὴν μάμμη
 »μου. Εἶνε ἐπίσημον, μὲ μίαν μεγάλην μεγάλην
 »σφραγίδα κόκκιναν· ἐπ' αὐτῆς ἀναγιγνώσκω:
 »Γαλλικὴ Δημοκρατία. Ἰ πορφυροῦ τῶν στρα-
 »τιωτικῶν. Τμήμα προσωπικοῦ. Φαντάζομαι, ἡ
 »τύχη μου εἶν' ἐκεῖ, εἰς τὸ γράμμα αὐτὸ μὲσα! δι-
 »νότι, εἶμαι βεβαία, ἐζήτησε πληροφορίας ἡ μάμ-
 »μη μου, ἐζήτησε χωρὶς ἄλλο πληροφορίας. Ἄ-
 »κούω κ' ἔρχεται ἕνας ὑπηρετῆς· φεῦγα ἀμέσως
 »πρὸς τὸν πατέρα, ὡς καλέπτει Εἶνε ἡ ὥρα δέκα τέ-
 »λος πάντων. Ὅα ἐξήκνησε πλέον ἡ μάμμη μου,
 »καὶ θὰ ἀνέγνωσε ἤδη καὶ τὸ γράμμα τῆς. Ἄ-
 »ναβαίνω εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς: —Ἐστὶ σαι μι-
 »κροῦλά μου; ... μὲ λέγει, καὶ μὲ φωνάζει κοντὰ
 »τῆς, καὶ μὲ χαϊδεύει, μὲ φιλεῖ τρυφερὰ, τρυφε-
 »ρὰ, τρυφερώτερα ἀπὸ κάθε ἄλλην φορὰν... Κάτι
 »ἔχει ἡ μάμμη μου! φαίνεται πολὺ εὐχαριστη-
 »μένη· μόνον ὁ τρόπος μὲ τὸν ὅποιον μὲ ἀγκά-
 »λιασε καὶ μ' ἐφίλησε τὸ πρῶτ, τὸ δεικνύει. Ὅα
 »τὴν εὐχαρίστησε χωρὶς ἄλλο τὸ γράμμα ἐκεῖνο
 »τοῦ στρατηγοῦ... Σήμερον εἶνε κυριακῆ· ὁ πα-
 »τέρας δὲν ἐπῆγε εἰς τὸ Παρίσι. Μετὰ τὸ πρό-
 »γευμα, τῷ λέγει ἡ μάμμη μου: — Πάρε, ἔχω
 »κάτι νὰ σέ πῶ.—Τί σύμπτωσις! ἔχω κ' ἐγώ...
 »λέγει καὶ ὁ πατέρας... Καὶ πηγαίνουν μαζὺ εἰς
 »τὸν πλαγιὸν δωματίου. Τί νὰ θέλῃ ἄρα γινε νὰ
 »τοῦ εἰπῇ ἡ μάμμη μου; Στοιχηματικῶς, θὰ δει-
 »κνύη εἰς τὸν πατέρα τὸ γράμμα τοῦ στρατη-
 »γοῦ. Ἐχει πατριωτισμὸν ἡ μάμμη μου. Πολλά-
 »κις τὴν ἤκουσα νὰ λέγη, ὅτι δὲν ὑπάρχει εὐγε-
 »νέστερον στάδιον ἀπὸ τὸ στάδιον τῶν ὕλων,

»καὶ εἶνε ἔνοχοι αἱ μητέρες ἐκεῖναι, αἱ ὁποῖαι,
 »ἀπὸ ἐγωῦσθόν, δὲν ἀφίουν τὰς θυγατέρας τῶν
 »νὰ ὑπανδρεύονται μὲ στρατιωτικούς. Ἡ μάμμη
 »μου ἀποστρέφεται τοὺς νέους, τῶν ὁποίων ὅλη
 »ἡ ἀξία συνίσταται εἰς τοῦτο: εἰς τὸ νὰ φρονέ-
 »σουν πολλὰ περιστέρια τὴν ἀνοιξὶ καὶ πολλοὺς φα-
 »σιανούς τὸ φθινόπωρον· ἐνὸς ἡ μάμμη τὸ ἐναν-
 »τίον ἔχει κρυφὴν ἀδυναμίαν πρὸς τοὺς νέους οἱ
 »ὁποῖοι δὲν μεταχειρίζονται τὰ δέκα δάκτυλά
 »τῶν εἰς ἄλλο τίποτε ἐκτός εἰς τὴν σφαγὴν τῶν
 »περιπτεριῶν καὶ τῶν φασιανῶν. Καὶ καθ' ἡμέ-
 »ραν φιλονεικοῦν ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ ἡ μάμμη
 »καὶ ἡ μάμμη μου, ἀκατάπαυστα ἐρίζουν. Τέλος
 »πάντων, ἐπέβρασε καὶ ἡ ἡμέρα αὐτή. Εἰς τὸ μέ-
 »σον τοῦ γεύματος λέει ὁ πατέρας ἔτσι μὲ ἀ-
 »διαφορίαν τρόπον τινά: — Πολὺ εὐγενὴς πραγ-
 »ματικῶς ἐφῆρθε αὐτὸς ὁ νέος ὁ ἀξιωματικός·
 »τὸν προσκάλεσα εἰς γεῦμα τὴν τετάρτην. — Τὴν
 »τετάρτην! ἀναφωνεῖ ἡ μάμμη. . . . Μὰ τί ἦταν
 »ἀνάγκη τὴν βία! Τί σοῦ ἦλθε τώρα νὰ
 »συνάξῃς ἔς τὸ σπίτι σου ὅλους τοὺς στρατιωτι-
 »κούς! . . . Δὲν λέγω, εἶνε καλὸς νέος αὐτὸς, τὸ
 »παραδέχομαι, ἀλλὰ αὐτὸς ἔπειτα θὰ φέρῃ καὶ
 »ἄλλους».

— «Δευτέρα, 9 Ἰουρίου. Ἀρχιστα νὰ γίνω-
 »μαι κουτός. Μίαν ὥραν ἔχασα σήμερον τὸ πρωῒ,
 »ἔως ποῦ νὰ κατορθώσω νὰ γράψω τὰς ὀκτῶ ἐ-
 »κείνας μικρὰς γραμμάς τῆς ἐπιστολῆς μου, δι'
 »ἧς ἀποδέχομαι τὴν πρόσκλησιν. Δεκάκις, εἰκο-
 »σάκις ἔσβυνα καὶ ἔγραφα, καὶ πάλιν, μόλις τὴν
 »ἀπέστειλα, ἐθυμῆθην ὅτι ἔβαλα δύο φορές τὴν
 »πλῆξιν εὐχαρίστησιν, δύο φορές, εἰς ἐκεῖναις ταῖς
 »ὀκτῶ κακομοίρικαις γραμμαῖς».

— «Δευτέρα, 9 Ἰουρίου. Ἐδέχθη! Ἐπρογευ-
 »ματιζάμε τὸ μεσημέρι. . . . Τὰ παράθυρα τῆς τρα-
 »πεζαρίας μας βλέπουν εἰς τὴν αὐλήν. Ἐξάρφα
 »φωναίει ἡ μητέρα: — Νὰ πάλι! πάλι ἓνας στρα-
 »τιώτης κάτω ἔς τὴν αὐλήν! τί διάβολο γυρεύει!
 »Πηγαίνω νὰ ἰδῶ, καὶ μὲ φεύγει ἀμέσως ἡ
 »φράσις: Ἄ! εἶν' ὁ Πικῶ! Νὰ ἔβλεπε κανεὶς
 »τότε τὴν μάμμη μου, ἄχ νὰ τὴν ἴκουε! — Ὅρι-
 »στε τώρα, ὀρίστε μας! Μὰς ἔμαθε καὶ τὰ ὀνό-
 »ματα ὅλων τῶν στρατιωτῶν ἡ Ἰωάννα ἀπ' ἔξω!
 »— Μόνο ἐνός, μάμμη μου, μόνο ἐνός. . . . Εἶν' ἐ-
 »κείνος ποῦ μὰς εἶχε φέρει προχθὲς τὸν Δράκο..
 »Ἡ μάμμη μου ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τάνειν ἔστα
 »πρόσω. . . . Τί εὐθυμὸν ὅπου εἶνε ἡ μάμμη μου
 »αὐτὰς τὰς ἡμέρας! . . . Σήμερον εἰς τὴν σαλά,
 »ἔτραγουδοῦσε! . . . Πολὺ καλαί, πάρα πολὺ κα-
 »λαί πρέπει νὰ ἦσαν αὐταὶ αἱ πληροφορίες! . . .
 »Ἀφοῦ ἐτελειώσαμε τὸ πρόγευμα, κατόρθωσα
 »καὶ ἔβαλα εἰς τὸ χέρι τὴν ἐπιστολήν του. . . . Τί εὐ-
 »μορφα γραμμένη ποῦ εἶνε καὶ μ' ὅλην τὴν ἀ-
 »πλότητά της! Τὴν παραθέτω ἐδῶ αὐτολεξεί:
 »Κίριε, ἔλαβα τὴν πρόσκλησιν τὴν ὁποίαν μ' ἐ-

»κάματε τὴν τιμὴν νὰ μοι ἀπευθύνητε διὰ τὴν
 »προσεχὴ τετάρτην, 11 Ἰουρίου. Ἀποδέχομαι
 »αὐτὴν μὲ τὴν μεγαλειότεραν εὐχαρίστησιν ἐ-
 »πίσης καὶ εὐγνωμοσύνην. Ἐμαθα μὲ πολλὴν
 »μου εὐχαρίστησιν, ὅτι ἡ δεσποσύνη θυγάτηρ
 »σας ἔβρασε καὶ ἔλιστον τὸν ἵππον. . . . Δέξασθε
 »εὐαρεστούμενος, κύριε, τὴν διαβεβαίωσιν τῶν
 »εὐσεβεστέρων αἰσθημάτων μου πρὸς ὑμᾶς. . . .
 »Ἐπίτηδες, ἐπίτηδες, εἶμαι βεβαία, ἐπανάλαβε
 »δὲς τὴν λέξιν εὐχαρίστησιν. . . . Ἐγνώριζε ὅτι
 »θὰ ἰδῶ τὴν ἐπιστολήν του. . . . Καὶ ἐπέμεινε εἰς
 »αὐτὴν τὴν ἰδέαν».

— «Τρίτη, 10 Ἰουρίου. Γευματίζω αὔριον εἰς
 »τὸν οἶκόν της».

— «Τρίτη, 10 Ἰουρίου. Γευματίζει μαζὺ μας
 »αὔριον». Καὶ φθάνομε τώρα εἰς τὴν μεγάλην ἡ-
 »μέραν τοῦ γεύματος! Ἐλα ἐσὺ πρώτα, διηγήσου
 »τὰ τοῦ γεύματος.

— Ἐγὼ λέγω, θέλεις νὰ μ' ἀκούσης, Ἰωάννα
 »μου; . . . Ἄς σταθοῦμε ἔως ἐδῶ γιὰ σήμερον. . . . Κύτ-
 »ταξε ἐν πρώτοις, κύτταξε σὲ παρακαλῶ τί ὥρα
 »εἶνε.

— Ὡ! δὺο μετὰ τὰ μεσάνυκτα!

— Μάλιστα, δύο μετὰ τὰ μεσάνυκτα. Ἐνας
 »λόγος, καὶ πολὺ ἰσχυρὸς, νὰ σταματήσωμε ἔως
 »ἐδῶ. . . Ἀλλὰ ὑπάρχει καὶ ἄλλος λόγος ἀκόμη. . .
 »Νομίζω, ὅτι ἀπὸ τοῦδε τὰ γραφόμενά μας θὰ ἦνε
 »φοβερὰ μονότονα. Ὅλοι περὶ ἔρωτος, καὶ περὶ ἔ-
 »ρωτος, καὶ πάλιν περὶ ἔρωτος! Εἰς τὰς σημειώσεις
 »μου τοῦλάχιστον ἄλλο ἀπὸ αὐτὸ δὲν ὑπάρχει.

— Καὶ εἰς τὰς δικὰς μου.

— Καὶ περὶ ἔρωτος, ὅπως ὅλοι τὸν ἠθάρθησαν·
 »μὲ τὴν ἐλευθερίαν νὰ βλεπώμεθα, νὰ συνομιλοῦ-
 »μεν. . . Ἀμα ἄπαξ ἠθάρθηθη νὰ σὲ ἰδῶ ἐκ τοῦ πλη-
 »σίον, δὲν βλέπεις δὲ, μεγάλη μου ἀξία ὅτι σὲ εἶδα
 »τοιούτην ὁποῖα πράγματι ἦσο, ὁποῖα εἶσαι, δη-
 »λαδὴ ἡ ὠραιότερα καὶ ἡ καλλιτέρα ἐξ ὅλων τῶν
 »γυναικῶν Μεγάλῃ μου ἀξία, ὅτι σὲ ἠγάπησα!
 »Ἦτο δυνατόν νὰ γίνῃ καὶ ἄλλῶς; . . . Ἀλλὰ τὸ
 »σπάνιον, τὸ μαγευτικὸν εἰς ὅλην τὴν ἱστορίαν μας
 »αὐτὴν, εἶνε ὅχι ἡ φυσικὴ συνέπειά της, ἀλλὰ ἡ
 »ἀρχὴ της. Ἠγαπήθημεν τρόπον τινα ἐξ ἐνστίκτου,
 »ἐξ ἀποστάσεως, ἐκ πρώτης ὄψεως, χωρὶς νὰ ἔχω-
 »μεν ἀνάγκην οὔτε νὰ συνομιλήσωμεν, οὔτε νὰ
 »γνωρισθώμεν πρώτα. Τὸ κατ' ἐμὲ, ἐγὼ εὐθὺς ἀμέ-
 »σως ἀπὸ τὰ μάτια σου εἶδα τὴν ψυχὴν σου. Ἀπὸ
 »τῆς 11 Ἰουρίου, ποῦ εἶχαμεν τὸ γεῦμα, μέχρι τῆς
 »17 αὐγούστου, τῆς ἡμέρας ποῦ ἐστεφανώθημεν,
 »πολλὰς λέξεις καὶ πολλὰς ἀντηλλάξαμεν εἴπαμε
 »τόσα καὶ τόσα τρυφερὰ λογάκια καὶ ὠραῖα πράγ-
 »ματα, ἀλλὰ ποτὲ, Ἰωάννα μου, ποτὲ, βεβαίως σου,
 »δὲν ἐκάμαμε τρυφερωτέρων συνομιλιῶν, περιπα-
 »θηστέρων ἀπὸ τὸν ἀνόητον ἐκεῖνον διάλογόν μας
 »εἰς τὴν αὐλήν, παρὰ τὸν σταῦλον, ἐνώπιον τοῦ
 »Δράκου καὶ τοῦ Πικῶ. Ἐκείνην τὴν ἡμέραν, ἐκεί-

νην, κατηλήφθην ἀπὸ τὸσση συγκίνησιν, ὥστε ἐνόησα ἀμέσως, ὅτι ἐτελείωσε ὁ προορισμός μου διὰ παντός. Ἐβήθη ἀπὸ τὴν μικρὰν ἐκείνην αὐλὴν μετὰ τὴν πεποίθησιν πλέον, μετὰ τὴν βεβαιότητα, ὅτι θὰ ἐγίνετο ἰδική μου, καὶ θὰ διηρχόμην ὅλην μου τὴν ζωὴν προσπαθὼν νὰ σὲ καθιστῶ εὐτυχῆ... Ἐἶνε τῶρα περίπου δύο ἔτη... Ἔως τὴν ὥραν αὐτὴν, τί λέγεις ἀγάπη μου, ἐπέτυχον τὸν σκοπὸν μου;

— ὦ, ναί, φίλε μου, ναί! . . .
Καὶ δὲν ἐκάθητό πλέον ἐπὶ τοῦ ὑποποδίου ἡ Ἰωάννα... ἀλλ' εἰς τὰ γόνατά του... Ἀφήσαντες δὲ καὶ οἱ δύο κατὰ μέρος τὰ τετράδια, δὲν ἀνέγνωσαν πλέον παραπάνω τὴν νύκτα ἐκείνην.
[Ludovic Halévy]. Μετάφρασις I. K.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΘΑΥΜΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ἐν East-River.

Μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν πόλεων Νέας Ὑόρκης καὶ Βροκλίνου, ἔνθα ὁ East-River (Ἀνατολικὸς ποταμὸς) κυλινδεῖ τὰ ἀλμυρὰ αὐτοῦ κύματα, ἀπαιωρεῖται εἰς ὕψος μέγα μεταξὺ δύο κολοσσαίων πύργων γιγαντώδεις δίκτυον ἐκ σιδηρῶν καὶ χαλυβδίνων νημάτων, ἐφ' οὗ σήμερον ἑκατοστῆς ἐργατῶν οἰοῦναι φίλεργοι ἀράχλαι σφρηχλατοῦσι καὶ ὕλουργοῦσι. Τὸ τερατώδες τοῦτο πρᾶγμα, ὅπερ ὑπέρεται τοῦ Long-Island καὶ Manhattan, καὶ ὑφ' ὃ καθ' ὥραν ἑκατοστῆς ἀτμοπλῶν καὶ ἰσιοφόρων νηῶν ἀκωλυτὶ διέρχονται, ἀποτελεῖ τὸ ὑπερφύεον διάγραμμα γιγαντιαίου ἔργου ὅσον οὐπω περατουμένου, τῆς περιήμου γεφύρας τοῦ East-River.

Τὸ ἔργον τοῦτο ὅπερ δικαίως θεωρεῖται σήμερον ὡς ἐν τῶν θαυμάτων τοῦ κόσμου, καὶ ἐν ᾧ ὑπερήφανος ἡ Ἀμερικὴ δεικνύει ἐν τῶν καλλιτέρων αὐτῆς καλλωπισμάτων, ὁφείλει τὴν γένεσιν αὐτοῦ εἰς Γερμανὸν ἄνδρα ὅστις μετὰ πολυχρονίους σοβαρὰς μελέτας κατῴρθωσε νὰ ἀποτυπώσῃ τὸ σχέδιον αὐτοῦ.

Ἡ κοίτις τοῦ δημιουργοῦ τῆς γεφύρας τοῦ East-River κεῖται ἐν τῇ δασώδει Θυριγγίχ, ἔνθα ὁ Ἰωάννης Ρέβλιγκ ἐγεννήθη τῇ 12 Ἰουνίου τοῦ ἔτους 1806 ἐν τῇ πόλει Μυλχάουζεν. Ἀπὸ τοῦ ἔτους 1831 καταλιπὼν τὴν θέσιν τοῦ ἐπιστάτου τῶν δημοσίων ἔργων εἰς Βεστφάλην, μετεπλάστεισεν ὁ νέος μηχανικὸς εἰς Ἀμερικὴν. Ἐν τῇ νέᾳ αὐτοῦ πατρίδι κατῴρθωσε νὰ ἐπιφέρῃ μεγάλας διορθώσεις εἰς τὰς κρεμαστὰς γεφύρας, αἵτινες ἐν Εὐρώπῃ, περιεφρονούντο ὡς μέσα συγκοινωνίας οὐχὶ λίαν ἀσφαλῆ, καὶ ἐπεχείρησε τὴν κατασκευὴν αὐτῶν ἐν λίαν μεγάλαις διαστάσεσι. Κατ' ἀρχὰς ἔζη ἐν Πιτσβούργῃ, βραδύτερον δὲ ἀπὸ τοῦ 1850 εἰς Τρέντον ἐν τῇ ἐπικρατείᾳ τῆς Νέας Ἰερσεῦ ἔνθα κατέστη περίφημος διὰ τὰς ἐν τῇ παραλίᾳ οἰκοδομὰς, διευθύνων τὴν κατασκευὴν τοῦ λιμένος τοῦ Beaver-River, ὡς ἐπίσης τὴν τῆς διώ-

ουγος μεταξὺ τοῦ Ὀχίου καὶ τῆς λίμνης Ἐρι. Μετὰ τὴν περάτωσιν τῶν ἔργων τούτων ἐπεδόθη ὅλως εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν κρεμαστῶν γεφυρῶν, κατασκευάσας ἀπὸ τοῦ ἔτους 1851—55, ἐκτὸς μικρῶν τιῶν γεφυρῶν ἐν Πιτσβούργῃ τὴν κρεμαστὴν γέφυραν τοῦ Νιαγάρα, τὴν μόνην τοῦ εἶδους τούτου, ἐφ' ἧς διέρχεται σιδηροδρόμος, καὶ ἥτις ἔχουσα μῆκος 244 μέτρων κατέχει τὴν πρῶτην θέσιν μεταξὺ τῶν σιδηροδρομικῶν γεφυρῶν τῆς ὑψηλίου. Ἀντλήσας θάρρος ἐκ τῶν μεγάλων αὐτοῦ ἐπιτυχιῶν ὁ Ρέβλιγκ κατέστη ὁσμημέριος τολμηρότερος εἰς τὰ σχέδια αὐτοῦ, καὶ ἐν ἔτει 1867 ἐν Κιγκινάτῃ κατασκεύασε κρεμαστὴν γέφυραν, ἧς τὸ αἰωρούμενον μέρος διήκει εἰς μῆκος 322 μέτρων. Ἐν ὄλαις ταῖς γεφύραις ταύταις μετεχειρίσθη ὡς ἀναφορεῖς ἀντὶ τῶν συνήθων ἀλύσεων σχοιρῆν ἐκ σιδηρῶν καὶ χαλυβδίνων νημάτων, ὁρθῶς κατανόησας ὅτι τὸ πλέγμα τοιούτων νημάτων ἐστὶ πολλῶ σφαιρώτερον ἢ ἀνάλογος ὄγκος σιδήρου.

Διὰ τοιούτων ἔργων ἀναδείξας τὴν ἐπιτηδείτητα αὐτοῦ ὁ Ρέβλιγκ, ἐτόλμησε νὰ ἀναλάβῃ τὴν ἐκτέλεσιν σχεδίου, εἰς ὃ μέχρι τότε πολλοὶ προέφημοι μηχανικοὶ εἶχον ναυαγήσῃ, δηλαδὴ τὴν κατασκευὴν σταθερᾶς συγκοινωνίας μεταξὺ τῶν ἀμαζόντων πόλεων Νέας Ὑόρκης καὶ Βροκλίνου.

Χάριν τῶν ἀδαῶν τῶν ἀμερικανικῶν πραγμάτων, νομιζόμεν καλὴν νὰ προτάξωμεν ὅτι ἡ Νέα Ὑόρκη, ἥτις μετὰ τὸ Λονδίον καὶ τοὺς Πηρισίους κατέχει τὴν τρίτην θέσιν ὡς πρὸς τὸν πληθυσμὸν, ἐστὶ πρᾶγματι σύμπλεγμα τεσσάρων πληθυσίων ἀλλήλων κειμένων πόλεων δηλαδὴ τῆς Νέας Ὑόρκης, τοῦ Βροκλίνου, τῆς Hoboken καὶ τῆς Jersey-City. Αἱ σημαντικώτεραι τῶν πόλεων τούτων, ἡ Νέα Ὑόρκη ἧς ὁ πληθυσμὸς ὑπερβαίνει τὸ ἑκατομμύριον, καὶ ἥτις κεῖται ἐπὶ τῆς νήσου Manhattan, καὶ τὸ Βροκλίον ὅπερ κείμενον ἐπὶ τοῦ Long-Island περιλαμβάνει περίπου 1)2 ἑκατομμύριον ψυχῶν, εἰτὶ κεχωρισμέναι ἀλλήλων ὑπὸ βραχίονος θαλάσσης, φέροντος τὸ ὄνομα East-River.

Ἡ τὰ μάλιστα ἐνεργὸς κοινωνία τῶν ἀνθρώπων τούτων ἐμπορικῶν πόλεων διενεργεῖται μέχρι τοῦ νῦν μόνον δι' ἀτμοπλῶν καὶ ἰστιοφόρων νηῶν, ὁ δὲ τρόπος οὗτος τῆς συγκοινωνίας συνδέεται, ὡς εὐκόλως δύναται τις νὰ ἐνοήσῃ, μετὰ πολλῶν ἀτοπημάτων. Τοῦτο μὲν διότι αἱ ἀπὸ Βροκλίνου πρὸς Νέαν Ὑόρκην καὶ κατ' ἐναντίαν διεύθυνσιν πλεύουσαι φορηγαὶ νῆες διακλωθούσι τὸν πλοῦν τῶν ἀπειρηθῶν πλοίων, ἅτινα διατρέχουσι κατὰ μῆκος τὸ East-River, τοῦτο δὲ διότι ἐν καιρῷ χειμῶνος ἡ συγκοινωνία μεταξὺ τῶν δύο πόλεων διακόπτεται ἐπὶ ὥρας ὅλας ἕνεκα τῶν τεμαχιῶν τοῦ πάγου τῶν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ East-River σχηματιζομένων. Τὰ ἄτοπα ταῦτα ἀπεφάσισαν νὰ ποιήσωσιν ἐκποδὼν διὰ τῆς κατασκευῆς γεφύρας ἥτις ἤθελεν, οὕτως εἰπεῖν, μεταβάλλῃ τὴν Νέαν Ὑόρκην καὶ τὸ Βροκλίον εἰς δύο συνοικίας μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς πόλεως, καὶ ἥτις